

Poština plačana v gotovini

Bogoljub

April 1935

VSEBINA:

Ob svitu večne luči. 4. Velikonočna. (S. S.) (Pesnitev.) — Članki: Trije križi na Golgoti. (F. O.) — Baraga, velik po sveti Eucharistiji. (Dr. Fr. Jaklič.) — Pesem: K viru dobrot. (F. J. V.) — Najkrajša euharistična pot. (List iz katehetske seje. A. M.) — Velikonočna pesem. (V. Vodušek.) — Presveta Eucharistija in molitev. (V. Čadež.) — Naša velika noč. (V. Vodušek.) — Luč jim je v temo zasvetila. (Dr. Fr. Jaklič.) — Pesem: Pred tabernakljem. (L. H.) — Izpred večne luči: 4. Na delo. (J. Langerholz.) — Listek: Jangec Ovsenik. (Benz-Pucelj.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, po Marijinih družbah. — Euharistični kongres. — Iz kraljestva ljubezni. — Razno. — Dobre knjige. — Odpustki. — Osem slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

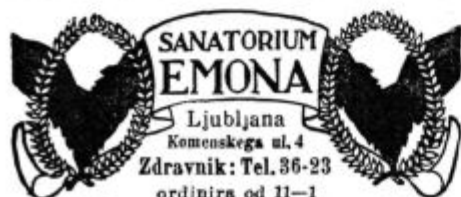
Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za april 1935.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Spoznanje in ljubezen do Jezusa Križanega. | Misijonarji na otokih Tihega oceana.

Mesečni zavetnik: Leon, papež (11.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno česčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1 2 3 4 5 6	Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Hugon, škof Frančišek Pavl., spoz. Rihard, škof Izidor, škof, c. uč. Vincenc Ferérij, spoz. Sikst I., papež, muč.	Euharistični kongres v Ljubljani Krščanska dobrodelnost Misijoni in duhovne vaje Naša mladina in vzgojitelji Duh zadoščevanja Srcu Jezus. Sv. oče in njegovi nameni	Kočica Sv. Trojica n. C. Preddvor Nemška Loka Dobropolje Leskovicca	Gomilsko Reka Konjice " " Prihova
7 8 9 10 11 12 13	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	5. postna. Tiha Albert, škof Marija Kleofa Mehtilda, devica Leon I., papež, c. uč. Marija 7 žalosti Herminenegild, muč.	Velikonočne spovedi Naši škofje in duhovniki Državniki in oblastniki Misijonarji in misijonarke Naši bogoslovci Zakrknjeni grešniki Naš apostolski nuncij. Konkordat	Zaplana Nova Štifta Brezje Podbrezje Blagovica Blej, Dobrava Vrhpolje pri M.	Prihova Čadram Loče Sv. Kunigunda Špitalič
14 15 16 17 18 19 20	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Cvetna nedelja Helena, kraljica Benedikt Laber, spoz. Anicel, papež, muč. Vel. četrtek † Vel. petek † Vel. sobota	Priprava na veliki teden Spovedniki in spovedenci Brezposelni in stradajoči Radi vere preganjani Velikonočno sv. obhajilo. Sv. ura Zahvala za odrešenje Duše-žrtve Srca Jezusovega	Sv. Lenart Ljublj., Rakovn. Primskovo p. K. Moltnik Spodnji log. Št. Jurje pri Šm. Ihan	Zreče Žiže Skomarje Stranice Kebelj Sv. Jernej pri L.
21 22 23 24 25 26 27	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Velika noč Vel. ponedeljek Adalbert, škof, muč. Jurij, mučenec Marko, evangelist M. B. dobrega sveta Peter Kanizij, c. uč.	Zmaga sv. Cerkve po vsem svetu Versko vstajenje našega naroda Naša mladina. Prvoobhajanci Vojaki, orožniki, uradniki Blagoslov na polju Poklici (duhov., red. in misij.) Cerkveni učenjaki	Dobrníč Gorje Šmihel, Ubž. š.s. Stara Loka Cerklje ob Krki Podgrad Nevlje	Vel. Nedelja Ormož Ormož, bolniš. Središče Sv. Miklavž p. O. Svetlnje
28 29 30	Nedelja Poned. Torek	1. pov. Bela. Pavel K. Peter, mučenec Katarina Sij., dev.	Blagoslovljen sklep sv. leta Naši izseljenci in preseljenci Bolniki. Ta mesec umrli.	Čatež ob Savi Št. Jurij pod K. Stari trg pri L.	Sv. Tomaž V. N. Sv. Bolfenk Sv. Lenart

dr. Fr. Derganc, kirurg. šef-primarij v p.

Dospela je nova **svila za narodne noše**
naročite vzorce takoj!

LENASI & GERKMAN - LJUBLJANA

Volneno blago - svilene rute, šerpe
v največji izbiri.

Došlo je novo blago za moške obleke.

Ob svitu večne luči

4. Velikonočna.

*Fantje! Dvignite bandero:
farno in podružno!
Razkadilo po lesovih
se je vreme južno.
Spremljajte na pot slovesno
srenjo bogoslužno!*

*Pevci, naši prvi pevci,
okrepite grla!
In mogočni se bo pesmi
zadnja dver odprla,
da bo duša se vesela
v sveti dom ozrla.*

*Kralj vstajenja in življenja
vstaja iznad groba.
In v oko in v okno sije
radost in miloba;
da iz src in sob se seli
žalost in tesnoba.*

*Svet se slap iz cerkve vliva,
vsa je vas v sprevedu;
Zmagovalec vse pozdravlja
v nemem mimohodu.
Zarja siplje pisanice
po večernem svodu.*

*Mimo tihe božje njive
plava spev vstajenja;
nov se up in san oklepa
novega zelenja;
vsak je cvet na vsakem grobu
znamenje življenja.*

*Na razpotju trnov venec
pal je čez razpelo.
Glejte, smrt je izgubila
svoje grenko želo!
Svet spreved se zmagoslavno
vrača skozi selo.*

*In dekle iz vsake hiše
vzame jerbas ročni:
duh oranž opaja sladko
dar velikonočni.
Mimo greš in praznik dihne
ti v dišavi močni.*

*Hitro v cerkev in iz cerkve!
Prva, ki se vrne:
Blagor ji, še letos ženin
k njej se zvest obrne!
Blagor bolj, če večni Ženin
z njo se v srcu strne!*

S. S.

Trije križi na Golgoti

Trije križi so se dvigali na Golgoti. Na enem je visel naš Odrešenik Jezus Kristus, na drugih dveh pa dva obsojenca, ki sta kazen zaslužila.

S križi težav, bede, bolesti, siromaštva, krivic in še s sto in sto drugimi — smo obloženi tudi mi. Upodobljeni so v golgotških križih: eni imajo svoj vzor v križu Kristusovem, drugi (spokorniki) v križu skesanega razbojnika na Jezusovi desnici; tretji, v križu trdovratnega grešnika na Jezusovi levici, če se ne marajo z Bogom spraviti.

Postojmo malo pri prvem križu.

»Kako je to,« slišimo nemalokrat, »da morajo tudi nedolžni ljudje toliko trpeti, — nositi svoj križ? Kako to, da mora ta in oni poštenjak, ta in ona sveta duša toliko krivic, toliko gorjā prenašati?« Odgovorimo najprej z novim vprašanjem. Povejte mi: Kaj pa je hudega storil naš Zveličar? Ali je zaslužil strašne muke, preganjanje, bičanje, križanje? »Toliko dobrot sem vam storil,« pravi sam. »Ali me zato hočete umoriti?« Za hvaležnost je moral slišati oni peklenski krik: »Križaj ga!« Trpel je ponedolžnem, trpel za druge, da odkupi grešni svet, da zadosti nebeškemu Očetu — za greh. Vprašajmo se dalje: Ali je zaslužila meč bolečin Jezusova prečista Mati Marija? Trpela je za druge, trpela, da postane soodrešiteljica človeštva. — Kaj je gnalo premmnoge svetnike, da so pogumno prenašali preganjanje, da so skoraj neustrašeno šli v mučeniško smrt? Ali ne zgled Zveličarjev in božje Matere in pa zavest zmage, ki je v križu: In cruce salus — v križu je zveličanje in rešenje!

V križih imamo sredstvo, da zadoščamo Bogu za svoje napake in slabosti. Ali je kdo brez njih?

Križ — trpljenje pa človeka tudi utrdi v boju zoper lastne strasti, da v ljutih viharjih ne omaga. S križi nas hoče vsemodri Bog nase prikleniti, k sebi pritegniti. Kdo ve, kaj bi bilo iz človeka, če bi ne bilo križev. Ali ne bi zabrodil v zlo in pogubo, kakor jih je že sto in sto, ki niso marali za križ!

Koliko jih je, ki že ob majhnih neprilikah in skušnjavah omagajo; kdor je pa po trpljenju utrjen, bo šel mimo brez težav.

Pravičnemu križ ni težak, saj ga nosi z Jezusom in v ljubezni do Jezusa; zato se uresničuje v njem obljuba Zveličarjeva: »Moj jarem je sladak in moje breme je lahko.«

Toda, kar je treba predvsem poudariti, koliko pa je nedolžnih, pravičnih? Največji del odraslih mora vzeti nase svoj — križ pokore. Poglejmo sliko onega razbojnika, ki je

visel na Jezusovi desnici.

Poln kesanja nad svojimi grehi, poln sočutja do svojega Gospoda, ki ponedolžnem trpi, a kljub temu ne odpre svojih ust, poln nevolje sliši, kako trpečega Zveličarja celo levi razbojnik zaničuje in psuje. Zato zakliče: »Ali se tudi ti ne bojiš Boga, ko si v isti obsodbi? Midva po pravici trpiva — primerno temu, kar sva storila, prejemava —, ta pa ni storil nič hudega.« Obrnil se je nato k Gospodu in s kesanjem pa tudi s polnim zaupanjem je rekel: »Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo.« To je pravi znak spokornika... Svoje pretekle grehe mrzi, svojo krivdo prizna in s polnim srcem se vda svojemu Odrešeniku. Ne toži nad svojim križem, sprejme ga radovoljno, saj ve, da s tem sledi Gospodu, svojemu Rešeniku.

To se dogaja tudi pri vsakem grešniku, ki se spreobrača, ki z vso resnostjo sklene opustiti, kar je slabega: Ne bo se več družil s prejšnjimi, slabimi tovarišijami, ne bo več šel k sramotnim zabavam; z vso vnemo bo zatiral svoje grešne strasti. Vse sklene popraviti z zglednim krščanskim življenjem, s pobožnostjo, s pokoro. Rad sprejme trpljenje in bridkosti, ki mu jih Bog pošilja; ne toži nad svojimi nadlogami, temveč govori s svetim Avguštinom: »Tukaj muči, tukaj reži in sekaj, da le v večnosti prizaneseš.« Spreobrnjencu je vsaka muka na tem svetu le od Boga poslana prilika, da zadošča za svojo prejšnjo nehvaležnost in grešnost.

Pot križa je ona pot, po kateri največ duš pride v rajsko slavo.

Poglejmo še na križ razbojnika na Jezusovi levici. V trpljenju ostane trdovraten in besni, tako da psuje celo Zveličarja, ki zanj trpi! Zasmehljivo mu reče: »Ako si Kristus, reši sebe in naju.« Zasmehuje spreobrnjenega tovariša na Jezusovi desnici. Krivi se sem in tja; krči se in razteguje. Hoče se oteti težkih muk, nazadnje pa izdihne v obupu in besnosti. Prava slika trdovratnega grešnika! Z grešnega križa se pogrezne v večni prepad, odkoder ni več vrnitve. Vrnil se pač bo, samo za trenutek, ob vesoljni sodbi, da pogleda v nebo in vidi oni Križ, ki bi ga bil lahko rešil, a ni maral za milost; vrnil se bo za trenutek, da sliši obsodbo Onega, ki mu je bil naklonjen še v zadnjem hipu, a je to dobroto zavržel z zasmehom.

Prijatelj! Dvigni svoje oči in glej na Golgoti! Drži se Kristusovega križa, okleni se ga in ga ljubi. Skesaj se kakor desni razbojnik, da boš tudi ti nekoč zaslišal one sladke besede: »Še danes boš z menoj v raj.« F. O.

Baraga, velik po sveti Evharistiji

Naš svetniški Friderik Baraga se kot svetel vzor božjega človeka in apostola blešči pred nami. Katerokoli stran njegove duše pregledujemo, povsod je velik. Velik v molitvi, velik v samoodpovedi, velik v delu in trpljenju za Boga in duše. Zato že vnaprej lahko pričakujemo, da je velik tudi kot častilec in glasnik sv. Evharistije; že vnaprej lahko to domnevamo, četudi bi o njegovih odnosih do evharističnega Jezusa ne imeli zapisanih sporočil. Pa jih imamo. Že iz njegovih bežnih pripomb lahko sledimo neodoljivemu gonu, ki ga je imel do Jezusa v sv. Rešnjem Telesu.

Češčenje sv. Rešnjega Telesa je bilo Baragi začetek napredka v duhovnem življenju. Sveti Klement Dvořak ga je na Dunaju na to opozoril in poslej so ga dunajske cerkve vsak dan imele za gosta. Tako je bil pogreznjen v božjo Skrivnost, da mu je berač nemoteno lahko zamenjal klobuk. V svoji knjigi »Dušna paša« kar najtopleje priporoča češčenje sv. Evharistije in ima za to češčenje obširna navodila. Prevedel je knjigo sv. Alfonza Ligvorijškega »Obiskovanje Jezusa Kristusa v sv. Rešnjem Telesu« in ji napisal pristrčen uvod, v katerem Slovence vabi pred tabernakelj. V našem Šmartinu in naši Metliki, potem pa na svojih šestih misijonskih postojankah med Indijanci je klečal in klečal pred tabernakljem. Na svoje stanovanje ni nikoli nič dal in se je še kot škof zadovoljil z eno samo borno opremljeno sobico; cerkve in cerkvice, bivališča evharističnega Kralja, je pa želel imeti kar najlepše ozaljšane. Vesel je bil pošiljk iz Evrope za cerkev. Tudi sam je lastnoročno izdeloval cerkvene potrebščine; še kot škof je ves bolehen za oddaljeno misijonsko cerkvico tesal in žagal, strugal, ličil in barval. Najraje je Indijancem pridigal o Dobrem pastirju Jezusu, ki je na oltarjih med nami.

Sv. maša, evharistična daritev, je Baragi bila najvažnejše dejanje na zemlji. Kot misijonar se je dve do tri ure pripravljaj zanj. Za novo mašo si je izbral oltar sv. Rešnjega Telesa v ljubljanski stolnici in misel na kraj, kjer je prvič maševal, mu je svetila skozi vse apostolsko in trpinsko življenje. Za mašo je navduševal Indijance, da so tudi ob delavnikih radi hodili k njej; za nedeljsko mašo so se pa tudi potrudili iz daljnih praگوذdov. Rudarjem je na vse strani hodil maševat

in še kot škof na utrujenih ramah dneve in dneve daleč nosil vse mašne potrebščine. Pri maši je vpeljal tako vzorno in spoštljivo vedenje, da se je o. Skola čudil, ko je čez leta prišel med njegove bivše indijanske spreobrnjence. V svojih pismih javlja srčno veselje, ki ga občuti vedno, kadar more sredi gozda zbrati Indijance k sv. daritvi.

Sv. obhajilo je Baraga v mrzli janzenistični dobi širil med Slovenci z besedo in tiskom; k sv. obhajilu je neutrudno navajal svoje ljubljene Indijance. V Šmartinu pri Kranju je ob nedeljah začel večkrat že ob dveh čez polnoč spovedovati, da jih je kar največ pripravil za sv. obhajilo; isto je delal v Metliki. Bil je na obeh krajih preganjan zaradi dela za sv. obhajilo. Za obhajanje bolnih Indijancev mu nobena pot ni bila predolga, nobena reka prederoča, noben mraz ne prerezek, nobena izmučenost in preutrujenost ne dovolj velika. Še kot škof je z vidnim veseljem hodil previdevat oddaljene Indijance po njih nesnažnih, zakajenih in mrzlih vigvamih (kočah). Ko je na drugi misijonski postojanki ob Veliki reki imel posebno težko stališče, je prosil sestro v Trebnjem, naj daje pogosto zanj za maše in naj ljudi prosi za sv. obhajila na njegov misijonski namen. V Detroitu je ob koleri prevideval bolnike, v vedno nevarnosti, da se še sam okuži, čeprav ni bila njegova dolžnost, saj je prišel tja samo zaradi tiska svoje indijanske knjige. Ko je sredi praگوذd pripravil 15 Indijancev za prvo sveto obhajilo, je o tem radostno poročal v Evropo.

Evharistični Jezus mu je obilno vračal ljubezen in vnemo. Strmeti moramo ob njegovem duhovnem napredku, ki se je končal s svetništvom.

Naš človek je bil Baraga. Nase je pa obrnil Jezusove besede: »Kdor ljubi očeta ali mater bolj ko mene, mene ni vreden; kdor ljubi brate in sestre bolj od mene, me ni vreden.« Zapustil je domovino in rojake, za katere je še iz daljne tujine imel ljubeč naslov: »Preljubi moji Kranjci (Slovenci)!« Postal je ubog in neopažen indijanski misijonar, delal je in trpel, molil in se mrtvil, dokler njegova duhovna setev ni začela poganjati stoterega sadu. Vsa javnost je postala pozorna nanj; nanj so postali pozorni cerkveni predstojniki in ga povzdignili na škofijski

sedež. Njegov spomin je Američanom svet; ali ne bo svet še bolj nam, saj je sin slovenske matere!

V svojih dušnih in telesnih zadevah se zaupno obračajmo nanj in dajajmo Bogu priložnost, da bo na njem izvršil čudežna

dela, ki so pogoj za proglasitev med blažene in med svetnike!

Baragova slika mora viseti po naših hišah in javnih prostorih, da nam bo misel nanj vedno žival!

Dr. Fr. Jaklič.

K viru dobrot

Lahno zasliši se zvonček z oltarja;
k svetim skrivnostim nas vabi Gospod.
Vsi, ki ste trudni, brez hrane in zdravja —
pridite, pridite k viru dobrot!

Male pustite, naj pridejo k meni!
»Ljubi otroci, saj rad vas imam,«
vabi otroke s ciborija k sebi,
ta, ki njih Bog je, njih Oče in Kralj.

Verno otroček poklekne k oltarju,
sklene pobožno deviške roke;
v dar pa pokloni nebeškemu Kralju
svoje nedolžno — otroško srce.

Dete zaupno in milo poprosi
dobrega Jezusa za blagoslov;
matere svoje, očeta se spomni,
blagoslov božji ponese domov.

Svete skrivnosti velikim prikrikl je,
srcem nedolžnih se je razodel;
v Njega še vi pohitite okrilje,
saj bo skesane z veseljem sprejel.

F. J. V.

Najkrajša evharistična pot

(List iz katehetske seje.)

Teofil: Hvaljena, Evharistija! Pozdravljeni, prijatelji njeni! Preidemo takoj k zadnjič določeni razpravi: »Kako bi organizirali pogostno sv. obhajilo med mladino?«

Bazilij: Naslov razprave »kako bi organizirali« mi ni všeč. Sv. obhajilo je tako notranja zadeva vsakega, da je ne morem potisniti v zunanje organizacije in odbore.

Patrik: Nekaj kontrole mora biti; čeprav se zdi, da je ta beseda zoprna.

Bazilij: Ne zdi se samo, ampak je res zoprna. Ne vprašamo: Kdo gre in kdo ne gre? Koliko jih gre in koliko ne?

Teofil: Dobro! Recimo torej: Kako jih bomo privabili k mizi Gospodovi?

Patrik: Neka obveznost, čeprav rahla, mora biti. Vsaj nekje in nekakšen vpis.

Marcel: Vpis v bratovščino svetega Rešnjega Telesa.

Patrik: No, da! Nekaj takega sem mislil.

Teofil: Kje obstoja taka bratovščina?

Veselko: Samo brez denarnih prispevkov.

Bazilij: Seveda, če ne, bi jih moral plačevati katehet sam.

Teofil: Marcel naj nam stvar obrazloži!

Marcel: Dve taki bratovščini poznam. Prvo sem videl v Turinu. Imenuje se: »Bratovščina vsakdanjega obiska.« Turin je njen prvi in glavni sedež. Ta bratovščina ima čudovito lepe, prav Boskove uspehe.

Teofil: Ali nam moreš o tem več povedati?

Marcel: Prihodnjič vam prinesem njena pravila.

Teofil: In katera je druga bratovščina?

Marcel: Pri nas v Ljubljani s sedežem v uršulinski cerkvi: »Bratovščina sv. Rešnjega Telesa.«

Anzelm: Po mojem mnenju moramo vso zadevo in razpravo preokreniti v drugo smer. Vprašanje bodi: Katera je najbližja pot k Jezusu v zakramentu ljubezni?

Najdaljša pot bo tudi tukaj najkrajša pot in zato najvarnejša.

Veselko: To je pa zelo skrivnostno povedano.

Anzelm: Stvar je enostavna! Mladino je treba najprej poučiti o velikem pomenu češčenja sv. Rešnjega Telesa.

Bazilij: Prav poveš. Že sv. Justin piše o svojem ljudstvu: »Poučeni smo!« Naše ljudstvo pa je o sv. Rešnjem Telesu premalo poučeno. Pot jih pelje mimo cerkve, pa ne stopijo vanjo.

Honorij: Na Westfalskem je med rudokopi Nemcu vsak »Ein Windischer«, če ne pomoli pred Najsvetejšim, ko vstopi v cerkev; ker nič ne ve o teh obiskih. Je pač res, da še vedno premalo poudarjamo in pojasnjujemo ljudem lepoto in dobroto krščanstva.

Teofil: Imate prav! O Resnici ljudje še nekaj vedo, o Lepoti in Dobroti pa zelo malo.

Veselko: Resnica, Dobrota in Lepota! To je Triglav, ki ga malokdo doseže. V tem smo vsi skup slabi turisti. Tovariši, nič se ne smejte! Meni se vidi, da gledamo večinoma samo na en vrh. V katekizmu so vprašanja o sv. Rešnjem Telesu prav od strani njegove Dobrote premalo podrobno načrtana.

Bazilij: To je naloga katehetoval!

Veselko: In katekizmov. Najboljši zvonar ne bo privabil lepega glasu, če ga v zvonu ni.

Bazilij: Pustimo podobel! Govorimo naravnost. Vse delo katehetovali bodi osredotočeno okrog središča duhovnega življenja: okrog Evharistije! Kaj je življenje? Dnevi! Če posamezni dnevi niso evharistični, kako bo evharistično celo življenje?

Honorij: Zadet je žebelj na glavo.

Fabij: So pa tudi žebli, ki se skrivajo, če jih na glavo udariš. Mlademu človeku, nerazvitemu učenčku, ni lahko povedati, kako velika je dobrota pogostnega sv. obhajila.

Marcel: To pa ne drži! Misijonar Dvoršak iz Carigrada pripoveduje, kako je vprašal 7 letnega dečka: »Kaj obiskuješ vsak dan tam pred tabernakljem?« »Jezus!« »Kaj imaš potem?« »Potem imam vse.«

Bazilij: To je zgled za to, kar sem prej dejal: Ves pouk in vsa vzgoja morata biti evharistično usmerjena.

Marcel: Ne mislimo, da so v Carigradu posebno ugodna tla za evharistični apostolat. Tudi tam je doma hudobija v vseh oblikah. Povsod je možno izvesti evharistično misel, če se le katehet ne ustraši truda.

Veselko: Marcelu je lahko tako reči za njegovo šolo. Polovico dela mu odvezamejo redovnice.

Marcel: Če polovico, ne vem.

Veselko: Torej morda še več ko polovico?

Honorij: Vzrok uspehov, ki jih ima Marcel, ni samo v šoli, ampak tudi v kapele, ki jo ima njegova šola na razpolago. Za mladino je potrebno tudi krajevno duhovno središče: Kapela! Kapele imajo za naš namen prednost pred župnijskimi cerkvami.

Teofil: Ali bo to dobro za življenje?

Honorij: Kar je za vzgojo primerno, bo tudi za poznejše življenje koristno. Gre le za to, kako bi mogli mladini vzbuditi večjo ljubezen do Gospoda v svetem Rešnjem Telesu. Pri sodbi nas ne bodo toliko motili naši odpuščeni grehi, kakor misel, da smo Jezusa premalo ljubili.

Anzelm: Zdaj smo na pravem potu. Tu razglablajmo dalje. Otroka moramo navaditi, da ga bo lastno srce sililo k Jezusu, ne pa šola. Prisiljena pogostna obhajila so žalostna darila. »Kaj je tebe najbolj pridobilo, da vsak dan obiskuješ Jezusa?« sem vprašal nadarjenega dečka svojega razreda.

Odgovor: Ko ste nam nekoč pripovedovali, kako nas bo Jezus pri sodbi spomnil zamujene dolžnosti: »V ječi sem bil, pa me niste obiskali.« Ljubezen je najkrajša pot!

Fabij: Ko bi jaz imel kaj takih dečkov!

Honorij: Vzgojiti si jih moramo. To gre polagoma.

Teofil: Tudi mi ne moremo vsega naenkrat pretehtati in preudariti. Ako vam je prav, mi boste še povedali, in skličem še drugo in tretjo sejo. Za danes izrekamo posebno zahvalo tovarišu Anzelm, da nas je opozoril na najkrajšo evharistično pot. To je pot ljubezni do Jezusa. To je sicer, da povzamem Anzelmov besede: najdaljša pot, a najkrajša in zato najvarnejša. Le kar se v ljubezni stori, se prav stori in se vedno prav stori. To smo danes dosegli. Zahvaljeni vsi: za naše današnje sodelovanje!

A. M.

Velikonočna pesem

*Marija, Marija, zakaj greš na križev pot?
>Ves sam bo v trpljenju — in jaz mu bom lajšala pot.<*

*Marija, Marija, zakaj pod križem stojiš?
>Morda mu bo lažje, če mati objema križ.<*

*Marija, Marija, zakaj umiraš v solzah,
saj vendar Sina tesno oklepaš v rokah.*

*>Ni težko, če mati trpeča otroku življenje da.
Najtežje, ko v svojem otroku ne čuti več biti srca.<*

*Zakaj pustiš, da ga v temni grob polože,
zakaj ga rajši ne skriješ v svoje srce?*

*>Pregloboka žalost je v srcu za mrtvega Jezusa:
če bi vanjo ga dali, ne bi prišel do dna.<*

*Marija, Marija, je Jezus v resnici od smrti vstal?
>Saj bi vendar svet brez Njega več ne sijal!<*

*Marija, Marija, si res ti prva bila,
ki v svetlem jutru si videla Jezusa?*

*>Dovolj je, da veš za Njegovega rojstva skrivnost.
O, pusti mi, materi, to največjo sladkost!*

*Ob Vstalem čutila sem, kakor še nikdar dotlej:
trpljenje je bridko — a božja ljubezen brez mej...<*

*Marija, še meni bodi sladka pomoč.
Marija, prinesi žalostni duši — veliko noč!*

Vital Vodusek.

Presveta Evharistija in molitev

Eden glavnih sadov prihodnjega Evharističnega kongresa v Ljubljani naj bi bil poglobitev evharističnega življenja med nami. Prav je, da se zato vedno naglaša, kako potrebna je za uspeh kongresa molitev, ker sicer bi bilo vse le nekaj zunanjega, sadov pa malo. Prav tako, kakor za notranji uspeh kongresa, je potrebna molitev tudi z ozirom na presv. Evharistijo sploh, če hočemo iz nje zajemati moč, ki je v njej skrita. In prav o tem slednjem hočem podati vsaj najvažnejše misli, iz katerih bomo lahko razbrali, kje tiči najgloblji vzrok, če nimamo do sv. Rešnjega Telesa one ljubezni, ki jo zasluži, in ne prejemamo iz njega sadov, ki bi jih lahko prejeli.

Predvsem pojdemo v šolo dveh svetnikov in poslušajmo, kaj učita o molitvi. Prvi je sv. Eymard (Emar), imenovan apostol najsv. Zakramenta. Ta častilec presvete

Evharistije pravi: »Kakor je naravno življenje odvisno od prehrane, tako nadnaravno od molitve. Prej bi smeli vse drugo opustiti — pokoro, dela gorečnosti za zveličanje duš in celo sv. obhajilo —, kakor zanemariti molitev, ki se zahteva za vse stanove in jih stori svete. — Kaj, molitvi naj damo prednost pred sv. obhajilom, ki v njem prejemamo samega Jezusa? — Da, kajti če ne moliš, ne boš okušal blaženega delovanja sv. obhajila, ne boš mogel za Jezusa nič velikega storiti. Če ne moliš, ne bodo zmogli ne Bog ne svetniki, da bi ti napredoval na poti svetosti.«

K temu naj dostavim le še, kar piše o molitvi sv. Alfonz na koncu svoje knjige o molitvi: »Trdim in ponavljam in bom ponavljal do svojega zadnjega zdihljaja, da je naše zveličanje čisto odvisno od molitve... Kajti, če molite, je vaše zveličanje zagotov-

ljeno; če prenehate moliti, je vaše pogubljenje prav tako gotovo.«

Bolj jasnih in določnih besed o potrebi molitve nam ni treba iskati. Poiščimo le še vzroke, iz katerih izvira ta tesna zveza med molitvijo in sv. Rešnjim Telesom.

Molitev ustvarja v nas najprej potrebno razpoloženje, da se moremo Jezusu s pravo pobožnostjo približati in ga sprejeti v svoje srce. Primer iz narave nam to hitro pojasni. Dobra jed tekne le zdravemu želodcu. Če je želodec slab, bolan, mu lahko nudiš najboljše jedi in pijače, pa se bo po njih le slabo počutil, ker ni razpoloženja v njem, da bi zaužito jed in pijačo prav prebavil. Sličen pojav opazamo tudi pri Izraelcih. Kako izbrano hrano jim je Bog preskrbel v puščavi, ko jih je nasičeval z mano. Sv. pismo pravi o njej, da je bil to kruh, ki »je imel v sebi vse razveseljenje in sladkost vsakršnega okusa« (Modr 16, 20) in da »je bila mana slohernemu po njegovi volji in se je spreminjala v to, kar si je kdo želel« (ist. v. 21). Kljub tej čudežni posebnosti nebeške hrane že prvo leto bivanja v puščavi nekaterim mana ni prijala, češ: »Naša duša je suha; naše oči ne vidijo drugega kakor mano.« (IV Moz 11, 6.) Še bolj zaničljivo so se nekateri izražali o mani proti koncu potovanja skozi puščavo, ko jim je mana že presedala in so godrnjali: »Ni kruha ne vode; naši duši se že gnusi nad to prelahko jedjo.« (IV Moz 21, 5). Šele, ko jim je Bog poslal strahovito kazen v obliki ognjenih kač, so se spametovali in spoznali svoj greh. Njihova poželjivost je bila vzrok, da v njih ni bilo razpoloženja za mano in so najboljšo jed zaničevali. Prav tako bo tudi z nami z ozirom na sveto Rešnje Telo, če bomo malo, slabo in površno molili.

Svetniki so do dna umevali pomen molitve; zato so radi pogosto molili. Čim bolj se bomo mi približali njihovemu vzoru, tem bolj bomo okušali sladkost najsv. Zakramenta in njega sadove, ker bomo na ta način pripravili v svoji duši potrebno razpoloženje; kajti molitev ima v sebi božjo moč, ki po njej postanemo nekako deležni božje vsemogočnosti. Z molitvijo nam bo lahko boriti se zoper greh in hudo poželenje, ki hoče v nas vladati; lahko nam bo premagati strasti, ki se vzdigujejo zoper nas; satanu samemu bomo strašni, če bomo oboroženi s ščitom molitve; da, celo Boga — nezmagljivega — bomo z molitvijo premagali, da se bo vdal našim prošnjam, kot se je dal premagati od očaka Jakoba, ki se je celo noč boril z njim (I Moz 32). Tako nam bodo po molitvi dani vsi pogoji

za pravi odnos do presv. Evharistije. Zato bodi naša poglavitna skrb, da bomo veliko in prav in tako rekoč neprestano molili.

A kako naj to v dejanju izvršujemo? Dala bi se o tem napisati dolga razprava, za kar pa tu ni prostora. Tu se hočemo omejiti le na bistvene točke in jih na kratko naznačiti.

Imeti moramo najprej pri vseh svojih delih dober namen, da jih hočemo opravljati na čast božjo zato, da spolnimo voljo božjo, v združenju z nameni, ki jih ima Jezus na naših oltarjih. Čim večkrat dejansko ponovimo ta dobri namen, zlasti pred vsakim važnejšim delom, tem bolj bo vplival na vsako naše delo, da bo kakor molitev in da bo na ta način vse naše življenje tako rekoč nepretrgana molitev. Tako bomo izprosili od Boga potrebnih milosti ne le z molitvijo v ožjem pomenu besede, ampak tudi z izvrševanjem drugih dobrih del, kakor uči sv. Tomaž (S. Th. 2, 94. 83, a. 15).

Velike važnosti je, da pogosto rabimo kratke vzdihljaje, bodisi povzete iz Sv. pisma (n. pr. O Bog! glej na mojo pomoč; Gospod, hiti mi pomagat! Ps 69, 2), ali vzdihljaje, obdarovane z odpustki (n. pr. Moj Jezus, usmiljenjel!); ali tudi kake druge poljubno izbrane vzklike. Taki kratki, goreči, iz srca prihajajoči vzkliki so kakor drva, ki jih prikladamo na ogenj božje ljubezni, da ne ugasne. Da pa ne zvodeni dobra volja pri samem sklepu, ki bi ga ne izpeljali, je dobro, če si kar določimo čas, kdaj hočemo rabiti take vzdihljaje, n. pr. vselej, kadar se začne nova ura; če nam pa tedaj ni mogoče, pa pri prvi priliki.

Če hočemo motriti vse stvari in dogodke v luči sv. vere, nas bo tako vse dvigalo k Bogu in nas tako rekoč sililo k molitvi. Če n. pr. vidimo lepoto stvarstva, napravimo pri tem z lahkoto prehod k premišljevanju božje lepote, ki nam tako vidno odseva v stvarstvu. Dalje. Kje moremo bolj nazorno občudovati božjo vsemogočnost kot na planinah!? Verno misleči človek tukaj posebno jasno občuti, kako majhen je on in kako neizmerna je moč Njega, ki je ustvaril te velikanske sklade gorâ. Kako lepa molitev je tako premišljevanjel Vsaka dobrota, ki jo sprejmemo iz rok božjih, nam zopet kliče v spomin neskončno Dobroto božjo, po kateri nam dohaja vse dobro. Kratek zdih: Hvala Bogu! pa je posebno primeren izraz naše žive vere v to resnico. Kadarkoli nas zadene kak križ, je prav, da se spomnimo na potrebo pokore, katero moramo delati za svoje grehe; zraven pa dvignimo oči na Križanega, ka-

teremu hočemo podobni biti zlasti v trpljenju.

Slednjič je neke vrste molitev tudi resnična želja moliti vsak čas, kadar nam je potrebno za zveličanje in v dosego popolnosti. Razen k redni molitvi zjutraj in zvečer nas bodo razmere (n. pr. nevarne skušnjave) silile k molitvi morda še večkrat čez dan, kar je pač različno pri različnih ljudeh; vendar pa nihče ni izvzet

od dolžnosti, vsaj nekaj časa vsak dan žrtvovati pravi molitvi, pri čemer naj bi se pa vadili zlasti v premišljevalni molitvi vsi, ki imajo zmožnost za to.

Ako bomo v tem smislu vztrajali v molitvi in hodili vedno pred božjim obličjem, bo naše srce vedno bolj pripravljeno za prejem neizmernih zakladov, ki jih je božji Zveličar položil v zakrament ljubezni.

V. Čadež.

Naša velika noč

Ko smo bili še majhni otroci, nam je pač najbolj ugajala božična skrivnost. Noben večer nam ni bil tako božji kakor sveti večer, noben dan lepši od svetega dne. A ko stojimo sredi življenja, dozorevajoči v skrbeh, trpljenju in bridkosti, je za nas najpomembnejše in najlepše velikonočno praznovanje in doživetje. Zato ne sme kar tako mimo nas. Z vso resnostjo se pripravljamo nanj in ko dosežemo velikonočno veselje, ga skoro nočemo več pustiti iz srca — prav do prihodnjega adventa.

Nekaj strani bi obsegalo, ko bi hotel natančneje popisati vse cerkveno praznovanje zadnjih dveh tednov in Velike nedelje. A omenil bom le, kako se v naši majhni cerkvi med rudarji skušamo preprosto in enostavno tega praznovanja čim bolj udeležiti in ga doumeti. Vse drugo pa vsak lahko najde v različnih liturgičnih razlagah, mnogo pa tudi v knjižicah Svete maše in Veliki teden.

Tiha nedelja je zadnji mejnik v postni pripravi. Naše duše morajo biti že očiščene, da se bodo zdaj posvetile samo še Jezusovemu trpljenju. Že doslej je bilo temneje in tišje v cerkvi, ta nedelja pa že s svojim imenom prinaša še več tišine. Tako je v cerkvi, kakor bi bili v tihi, temni sobi, v kateri nekdo umira. Hrup sveta in življenja mora ostati pred vrati cerkve in srca. In še na nekaj se spomni Cerkev: celo glavne slike v oltarjih moramo zagrniti z vijoličnimi zastori, da tudi naši pogledi ne bodo obviseli na nobeni drugi stvari več in se bodo mogle duše čisto zamakniti v Gospodovo trpljenje.

Kako čudoviti dnevi prihajajo! Za Jezusa so bili nekoč zadnji, nam pa se vedno znova ponavljajo, da ga lahko spremljamo korak za korakom. Od cvetnega petka dalje čisto točno vemo, kod je hodil. Zato pa tudi naša večerna molitev na cvetno soboto dobi čisto poseben značaj. Ko bremo pred blagoslovom evangeljsko poro-

čilo o obedu v Betaniji, med katerim je Marija Jezusa mazilila, se vsi zatopimo v ono ubranost. In po ti večerni pobožnosti še težje pričakujemo zmagoslavja naslednjega jutra, cvetne nedelje.

Na cvetno nedeljo zjutraj nam duhovnik za uvod razloži, kako bo skušala Cerkev v teh zadnjih dneh največje dogodke iz zgodovine našega odrešenja v liturgiji oživiti pred nami. V stari krščanski dobi je bilo to gotovo najlepše v Jeruzalemu. A če bomo mi sami vse gledali pod tem vidikom, bomo marsikaj globlje razumeli kot morda doslej.

Blagoslov oljk s procesijo je pač posnemanje Jezusovega slovesnega vhoda v Jeruzalem. V tihi zbranosti poslušamo besede blagoslova — eden jih bere na glas v slovenščini — in čutimo, da ne bo tako majhen dar, ki ga bomo skoro prejeli iz duhovnikovih rok. Palma pomeni Kristusovo zmago nad smrtjo, oljka pa bogastvo njegovih milosti. Veseli hitimo drug za drugim okrog oltarja in sleherni dobi oljkovo vejico: mlajši manjše, starejši večje. Ko vse razumemo, nam je največje veselje, da se sami uvrstimo v procesijo, pri kateri molimo in pojemo različne odlomke, določene za ta obhod. In ko vidimo duhovnika, kako se mu cerkvena vrata po trikratnem udarcu s križem odpro, dobro vemo, da bo tudi nam samo križ odprl nebeška vrata in tako nam za sklep procesije nehote prikipi iz srca ona stara, a vedno lepa pesem: O sveti križ, nebeški ključ... Hitro utihnejo zvoki zmagoslavja, ko poslušamo med sveto daritvijo popis Jezusovega trpljenja. Nekaj pa vzamemo s seboj: oljkine vejice, da bomo z njimi tudi vsem domačim prinesli blagoslova — kakor smo slišali v cerkvenih molitvah — in nam bodo spet do prihodnje pepelnice v dušno in telesno zdravje in pomoč. Ne bomo jih zažigali samo ob pretečih viharjih nad lučko, ki bo gorela v kotu pred

krížem — vedno nam bodo lajšale bridkosti in težave. Prav posebno jih bomo uporabljali pri kropljenju z blagoslovljeno vodo. In če kropimo z oljkino vejico celo umrle — ali nam ni vsaj takrat oljka najlepše znamenje zadnje milosti in miru? O, kako zna Cerkev okleniti vse naše življenje!

Tudi v prvih dneh velikega tedna imamo ves čas pred očmi, kje je Jezus in kaj dela. Vsako jutro duhovnik na to opozarja. Zdi se nam, kakor bi na ta način postali Jezusu še bolj domači. Z njim smo na veliki ponedeljek v Jeruzalemu in prenočimo v Betaniji. Enako spet v torek. V sredo, ko Judje sklenejo njegovo smrt, pa ostanemo z njim v Betaniji kar ves dan. Pri svetih daritvah — posebno v torek in sredo, ko poslušamo popis Jezusovega trpljenja — pa se skušamo čim bolj zatopiti v to njegovo trpljenje.

V sredo, četrtek in petek zvečer pa imamo slovesne jutrnjice. Včasih jih je opravljala Cerkev, kakor že ime pove, v četrtek, petek in soboto ob prvem svitu. Molimo jih seveda slovensko. Prav te dolge molitve velikega tedna so nam bile včasih tako tuje: komaj smo pričakovali, da so na velikem triogelniku ugasnile sveče druga za drugo, da smo na koncu, ob spominu na Jezusovo smrt, napravili velik ropot. Zdaj so nam pa jutrnjice najljubše premišljevanje o Jezusovem trpljenju in smrti. Seveda nam jih duhovnik, preden jih molimo, vedno še posebej razloži.

Ko pa smo tako že vsi zbrani v cerkvi, uporabimo to še za pripravo na naslednji dan. Liturgijo cvetne nedelje je kaj lahko razumeti in pri njej sodelovati. Težje pa je včasih v velikem tednu. Zato je treba temeljite priprave. Vsak večer nam zato duhovnik natančno razloži, kako bo naslednji dan Cerkev spremljala in oživljala pred nami Gospodovo trpljenje. In da ne pozabimo, nam vsako jutro pred obredi še enkrat vse na kratko ponovi, tako da mora biti res vsakemu živo pred očmi.

A še ta razlaga se nam ne zdi predolga. Kar ne moremo še iz cerkve. Spominjamo se, kako so v Jeruzalemu te zadnje dneve in noči kar prebdeli in premolili. Posebno lepo je na veliki četrtek. Sveto Rešnje Telo je že v božjem grobu, dasi ne izpostavljeno. A grob je že ves okrašen in razsvetljen. Mi pa skušamo zavečera čisto obnoviti Jezusovo zadnjo večerjo. V tihi zbranosti poslušamo duhovnika, ki nam prebere ves dolgi Jezusov popis zadnje večerje. Kako čudovito je govoril Jezus ta zadnji večer! Njegove be-

sede nas tako prevzamejo, da se kar ne moremo ločiti iz cerkve in še dolgo skupno molimo in pojemo. Včasih se nam res zdi, kakor bi bili v prvih krščanskih časih oziroma prav pri Jezusu. Enako se tudi pripravljamo na veliki petek zvečer in skupno molimo Jezusa v grobu, premočni kar vso noč.

Ni treba poudarjati, da vsako jutro natančno sodelujemo pri liturgiji. Vedno skupno odgovarjamo in pojemo, česar ne razumemo, pa bere eden izmed nas za duhovnikom v slovenščini. Tako se nam posebno na veliki petek zjutraj pri berilih in češčenju svetega križa zdi, kakor bi romali po Jeruzalemu.

Ker imamo vstajensko procesijo šele v nedeljo na vse zgodaj zjutraj, se nam zdi kar težko, da Cerkev praznuje Jezusovo vstajenje že v soboto zjutraj — namesto, kakor včasih, v noči od sobote na nedeljo. Skušamo se pa prestaviti čisto v to nekdanje praznovanje.

V noči od velikega petka na veliko soboto je navadno še hladno, in ko smo vso noč molili kot stražarji Jezusa v grobu, kar težko že pričakujemo, da užgemo pred prvim svitom ogenj pred cerkvijo. Najmanjši otrok seveda dobro ve, kaj pomeni ta ogenj — in ko potem odhite otroci z njim po vseh domovih, vedo, da prinašajo vsem velikonočnega blagoslova in veselja. Potem pa je vedno še dovolj časa, da se vsi otroci vrnejo in lahko udeležijo liturgije velike sobote. Po vseh obredih, pri katerih spet vsi odgovarjamo in odpevamo, nam je najlepša slovesna latinska maša, med katero prejmemo tudi vsi sveto obhajilo.

Vse to veselo velikonočno praznovanje in še blagoslavljanje velikonočnih jedi pa nas ne moti, da bi še ves dan ne ostali v tistem češčenju pri božjem grobu. Pač pa nas tem bolj navda s hrepenenjem, da komaj čakamo čudovite radosti vstajenja.

V nedeljo zjutraj ob prvem svitu pa so naši najlepši trenutki. Ko se po molitvah razvrsti velikonočna procesija, je pogled na dolgo vrsto luči v jutrnjem mraku — ob zvokih godbe in veselih velikonočnih pesmi — nepopisen. A to je le na zunaj. V srcih pa je še vse svetleje. Naše duše res kar pojejo in vriskajo v čudovitem velikonočnem doživetju. Tako da nam ostane samo ena želja in hrepenenje: da bi mogli odslej vse življenje hoditi s Cerkvijo za Jezusom, za rdečimi prapori velikonočne zmage. Saj to je najsilnejša zavest: z Jezusom se bližamo končni zmagi, z Jezusom hitimo zadnjemu vstajenju naproti.

V. Vodusek.

Luč jim je v temo zasvetila

Skrivnosten mrak vlada v cerkvi. Zivo barvane in slikane stene bledijo v njem; razločno se pa odraža zlat sij okrog svetniških glav. Vse je tiho, le zdaj pa zdaj zaprasketa večna luč in nemirno vrže svoj rdečkasti blesk na oltarni nastavek, za bleskom se pa prebegavajo motne sence. Pred oltarjem klečim; vem, da sta za kovinastimi vratci tabernaklja dve pozlačeni posodi: obhajilni kelih in monstranca; vem, da je v podobi kruha v njima — živi, pravi Bog.

Pred njim klečim, da ga molim, zahvaljujem, prosim; da mu zadoščam za to, ker se v svojih mislih, željah, besedah in dejanjih nisem vselej zavedal, da nisem nič in da je vse, kar imam, od Boža. Molim ga v svojem imenu. V imenu ljudstva. V imenu vseh ljudi. Pa tudi v imenu vsega neumskega stvarstva, ker ga samo ne more.

In sicer ga hočem danes moliti zaradi njegovega veličanstva, o katerem mi govore njegova dela, ki jih v nočeh gledamo na nebu.

Nebesna telesa, zvezde.

Naj me danes dvignejo k novemu božjemu spoznanju, da ga bom v tabernaklju tem pristrčneje molil!

V duhu se dvignem nad zemeljsko oblo. Velika je in prostrana in le malo ljudi jo je obšlo in objadralo. In vendar trdijo zvezdoslovci, da je naša zemlja prav majhna v primeri z drugimi nebesnimi telesi; da je le kakor drobno zrnce, ki hiti po vsemiru. Kako velika je njena vsebina? Izračunali so, da 1 bilijon 82 milijard 841 milijonov in 300 tisoč kubičnih kilometrov. Kakšna številka, ki izraža vsebino naše zemlje! In ta zemlja ga še ni nosila človeka, ki bi bil proizvedel in naredil le en sam kubični meter snovi.

Ti, o Bog, ki si pred menoj v tabernaklju — kako ogromno je tvoje delo! Kako velik si šele ti sam!

Dvigam se nad zemljo, nad ta drobni planet, in hitim v duhu proti solncu.

Solnce.

Solnce je naš dobrotnik, daje nam svetlobo in toploto, rast in prosoh. Brez solнца bi ne bilo življenja, zamrlo bi; led bi vse pokril. Mnogi narodi so se motili in to solnce po božje molili. Niso vedeli, da je Bog četrti dan stvarjenja rekel: »Naj bodo luči na svodu neba, da ločijo dan in noč in naj bodo v znamenje časom in dnevom in letom; in svetijo naj na svodu neba in razsvetljujejo zemljo!«

Dolga je pot od zemlje do solнца, celih 36 milijonov kilometrov.

Pa tudi ta daljava je le malenkost, je le kratka ped v primeri z daljavo, ki jo hoče moj duh nato še preleteti.

Oziram se v mislih na to strašno gmo-to, ki žari in brni od silne naglice, s katero se vrti. Groza me obhaja. Potem se pa ozrem na tabernakelj, v katerem biva oni, ki je hotel: »Bodi solnce!« in je bilo. Isti On je tu pred menoj pričujoč, ponižan do skorjice kruha.

Dalje, dalje, moj duh!

Pred menoj je nébes z zvezdami premičnicami in nepremičnicami. Veličastno lep. Človeški um, ali boš mogel prenesti spoznanje teh daljav, teh razsežnosti, te hitrosti gibanja, teh natančno pravilnih, a v strahotnost razpotegnjenih črt, v katerih se zibljejo te zvezde, ti velikani, ta velika solнца? Skupine solnc s svojimi spremljevalkami zvezdami me obdajajo kakor goste snežinke, toliko jih je. Učenjaki so naštehi okrog 25 mili-

Rubens

Križani

B. Veronese

Zadnja večerja

jonov nepremičnic, od katerih so mnoge neprimerno večje kot naše sonce.

H kateri teh nepremičnic naj krenem v duhu? Vse so lepe, pa naj se svetijo v belomodri, v rumenkasti ali v rdečkasti barvi. Glej tam zvezdo nepremičnico, ki se posebno lepo blešči skoro v vseh barvah in je naši zemlji še posebno blizu! To je *Syrius*. K njej!

Pa zavedaj se, da zdaj stopaš v prostore, kjer se daljave merijo ne več po metrih ali kilometrih, ampak po svetlobnih letih! Svetloba prebrzi v eni sekundi velikansko pot 300.000 km. Ko torej šteješ: ena, dve, tri, štiri, tolkokrat po 300.000 km je svetloba preletela. V eni sekundi tako daleč, kaj šele v eni uri, ki ima 3600 sekund! V enem celem dnevu! Kako blazno velika je šele daljava, ki jo luč preleti v enem letu! Vsako sekundo 300.000 km!

Glej, od zemlje do *Syriusa* je osem in pol svetlobnih let. Če bi ob novem letu 1927 svetloba od tam začela hiteti, bi prišla do nas za Evharistični kongres.

O neizmerna daljava! In še neskončno večji Bog, ki jo je določil! V mali hostiji v ciboriju je ves navzoč. — Molim te!

Duša moja, dalje, dalje! Ob strani pušči 12.000 ozvezdij, to je 12.000 skupin zvezd. Hitiš proti *Plejadam*. Oko zana tam le 6 zvezd, a se bridko moti, ker

je v resnici tam nič manj ko 7000 solčnih skupin.

Moj veliki Bog, kaj naj počnem s temi števkami, s temi razdaljami, s temi težami? Tebi, Bog, je pa vsa ta daljava ko otroku dolgost njegovega prstka. Vsa ta teža kakor otroku teža malega kamenčka.

Ako bi dali te *Plejade* eno poleg druge, bi po sredi dobili premer, ki znaša sedem tisoč dve sto bilijonov kilometrov, v številkah 7.200.000.000.000.

Ali želiš še dalje, človeški um, ki toliko daš nase?

Vidiš tam *Rimsko cesto*? Že kot otrok si jo gledal nad domačo tiho vasico in si menil, da je le ljubka meglica, prepredena preko nočnega svoda, ko je noč bila posebno jasna. Pa ni lahka meglica, to so neštete skupine celih ozvezdij, ki imajo premer — poslušaj! 80 milijonov svetlobnih let. Luč, ki v sekundi preleti daljavo 300.000 km, bi letela skozi ta premer 80.000.000 let.

Zvezdoznanci ti povedo, da je poleg te *Rimske ceste* še mnogo, mnogo skupin ozvezdij, ki so ji slične po številih in razdaljah.

Pa za človeško dušo je že to preveč. Tu klečiš pred Stvarnikom teh daljav in tež, pred Urejevalcem teh odnosov in potov. Hotel je — in se je vse v svetovju prav

tako zazibalo, kakor je on mislil; zvezdam premičnicam je odkazal pot v vsemiru, ki se je do minute stalno in trajno drže.

In Bog vse to neprestano v z d r ž u - je, ker drugače bi se hipoma povrnilo nazaj v nič, iz katerega jih je poklical.

Veliki Bog, neskončni Bog! Slava ti in čast! Neskončna je tvoja moč, pa prav tako neskončna tudi tvoja dobrot, ljubezen, usmiljenost, saj si določil, da te obsega mala hostija, ko te nebo in zemlja ne moreta obsteti.

Molim te ponižno, skrušen v svoj nič!

Bodi milostljiv meni, naši domovini, vsemu človeštvu! Še prav posebno pa naši mladini!

*

V minulem stoletju se je izvršilo nepaženo, a čudno spreobrnjenje nemškega slikarja Knocha (Knoha) iz Draždán (Dresdena).

Oče mu je bil nižji uradnik; v skromnih razmerah je družinica živela. Po veri so bili evangeličani (protestantje). Deček je zgodaj izgubil očeta in mater. Le majhno doto je podedoval po njima in to skromno vsoto mu je upravljaj starejši brat, ki je bil obenem njegov varih. Ta brat je bil bogato poročen; imel je lepo

hišo in v svoji hiši je mlajšemu bratu določil prav ozko podstrešno sobico. Dal ga je učiti litografije (kamnotiska) ter mu od časa do časa dajal denarja iz dote, kolikor je nujno potreboval. Bil je brez srca do njega, sirota se je moral s svojim preživljati.

Mladi vajenec je v svoji osamelosti doživel mnogo žalostnih ur. Bil je nežnega srca, ki je bilo žejno ljubezni. Kadar mu je bilo posebno težko, je šel v cerkev. In sicer ne v evangeličansko, kamor je ob nedeljah hodil k pridigi in petju, ampak v katoliško. Tam je pokleknil ob obhajilni mizi in Gospodu tožil svojo žalost in osamelost. Ni imel pravega pojma o sv. Rešnjem Telesu, le toliko je bil slišal, da je Jezus v tabernaklju, v oni pozlačeni hišici na oltarju, na prav poseben način pričujoč, drugače-ko v protestantskih cerkvah.

Nekoč ga starejši brat pokliče k sebi, mu izroči nekaj denarja in pristavi s suhim, brezsrčnim glasom, da je zdaj njegove dotice konec; nekaj časa da je še lahko pri njem na stanovanju, potem se naj pa izseli.

Fant je bil kakor omoten od te novice. Pa je zadržal solze, ki so mu silile v oči. S težkim korakom je šel v svojo podstrešno, zdaj mu še toliko bolj tujo sobico,

Julij Quaglio

Magdalena pri grobu

Ljubljanska stolnica

ter delal načrte, kako se bo pretolkel skozi mladost, dokler ne bo začel dobivati plače. Pa to je bilo še daleč, kakor sta se bila z mojstrom domenila!

Odslej se je hranil samo še s kruhom in vodo, pa je denar vendarle hitro šel h koncu. Nekega jutra je preštel, da ima le še za nekaj žemelj. Da bi mu brezsrčni brat kaj dal, ni bilo misliti.

Zopet se je zatekel v katoliški sveti hram in tam ob tabernaklju Bogu govoril o svojem gorju. Božjo bližino je tistikrat kar čutil.

Popolnoma pomirjen je vstal in šel v delavnico.

Komaj vstopi, ga nagovori mojster. Pohvali ga, da je tako vesten in pazljiv pri delu; obljubi mu tedensko plačo, četudi je šele vajenec.

Mojster o vajenčevi stiski ni nič vedel. Pa mu je prav tisto jutro sam od sebe obljubil tedensko plačo.

Od takrat je Knoch še raje hodil v katoliško cerkev. Čudno pa, da mu — kakor je pozneje priznal — nikoli ni prišlo na misel, da bi postal katoličan.

Z 18. letom je imel toliko prihrankov, da je mogel iti v Monakovo (München) na slikarsko akademijo.

Delal se je novembrski večer, ko je sedel pri oknu gostilne, kjer je bil na hrani. Skozi okno je gledal, kako med dežjem nalletava sneg. Mrzlo je bilo, ljudi je bilo malo na ulici in zavijali so se v plašče. Kar zaslisi zvonček. Pogleda in vidi, kako dva dečka neseta svetilki, za njima pa nese duhovnik sv. popotnico. Drugikrat je duhovnika vselej spremljalo več ljudi, to pot pa ni bilo nikogar v sprevodu; očitvidno jih je zadrževal mraz in metež.

Pa si je mladi slikar mislil: noben katoličan ne spremlja Jezusa, ga grem pa jaz.

Res je pustil večerjo, šel iz gostilne, se odkril in šel za duhovnikom v bližnjo, ozko ulico. Tam se duhovnik obrne, preden stopi v hišo, kamor je bil klican. Po navadi je hotel dati ljudem blagoslov, pa je opazil, da en sam človek stoji pred njim. Neodločno je nekaj hipov držal obhajilni kelih pred seboj.

Slikarja je tisti trenutek silno zagrabilo. V temni noči je sam stal pred Jezu-

Mati dobrega sveta

H. Vurnik

Kapucini, Škofja Loka

som Kristusom, svojim Bogom in Gospodom. Sam, iz oči v oči. Glasno je zajokal in se zgrudil na obe kolena. Potem je prejel evharistični blagoslov.

Ko se je zopet dvignil in bil še vedno sam, je obenem dozorel sklep, da postane katoličan. Takoj drugo jutro je poiskal duhovnika, da ga je pripravljaj.

Vsemogočni Kralj veseljstva je v svoji neskončni, večni milini iz presv. Evharistije uklonil tega plemenitega, pa nesrečnega mladega človeka predse ter ga popeljal k resnici in sreči.

Dr. Fr. Jaklič.

PERZIJSKI PREGOVORI

Dobro ime je boljše kot zlati zaklad. — Opazuj mater, pa veš, kakšna je hči. — Če ljubezen sama ne pride, ne bo nikoli prišla, tudi ne, če jo z zlatimi verigami vlečeš. — Tudi v zlati kletki objokuje slavček svoj dom. — Norec ima srce na jeziku, moder človek ima pa jezik v srcu. — Ogrej otrplo kačo — in prvo, kar bo storila, bo to, da te bo pitičila.

Pred tabernakljem

*Tih, samoten je tvoj dom, o ljubi Jezus,
kakor bitje mojega srca, ki lajša
z žgočim hrepenenjem tvoje rane,
in z ljubeznijo bolest ti krajša.*

*Oh, ko znala bi te bolj ljubiti,
kakor te še ljubil ni nikdó!
Ko bi vedela se v tebi veseliti, —
o, trpeti zate bi biló sladkó.*

*Daj, Predobri, božje mi otroštvo,
daj, Presveti, luči mi poroštvo:
da bom prav živeti znala in umela,
da še druge bom za tebe vnela.*

L. H.

Izpred večne luči

4. Na delo.

»Polovico dela ima dodelanega, kdor je dobro začel; dobro bo pa začel, kdor se bo dobro pripravil,« je brala Meta v neki knjigi. Pred njo pa je vnovič stopilo vprašanje: »Kaj pa je z ostalo polovico, ki jo moramo tudi dovršiti?« S tem vprašanjem pa je stopila pred njeno dušo še druga beseda, ki jo je tudi že brala: »da nam sveto obhajilo zmanjšuje hudo nagnjenje, da nam vnema ljubezen do Boga, da nas očiščuje malih grehov, da nas varuje smrtnih grehov.«

Najbolj glasno pa je bilo očitjanje: »Ali so tisti kaj boljši, ki hodijo večkrat k svetemu obhajilu? Prav nič! Še slabši so.«

»Moj Bog, ali je to res?« je vpraševala njena vsaj po dobrem hrepeneča duša. »In če je res, zakaj je tako?«

Odkrito moram povedati, da je Meta premalo poznala sv. pismo. In da je med nami še mnogo takih Met in Katric in Rezic in kakršna imena so še te božje stvarice dobile pri sv. krstu. In to nam ni v čast. Ko bi bila namreč Meta vsaj malo poznala sv. pismo, bi se bila gotovo spomnila, da je tam govorjeno o neke vrste ljudeh, ki precejajo komarje, a velblode požirajo. In ta rod, ki je živel v Kristusovi dobi, do danes ni še izumrl.

Kar na naslov sedaj že pokojnega goriškega slavčka, S. Gregorčiča, se obrnite, pa vam bo pokazal pesem, v kateri gleda človeka, ki na bratu in bližnjiku svojem išče peg, najmanjših peg in prog.

*»Vse pegice ljudske preštel si,
le svojih ne prog in marog;
zato pa sam sebi si mehek,
a bratom voditelj si strož.«*

Če se ti pa pot tja čez mejo zdi nevarna, pa potrčaj pri našem Antonu Me-

dvedu, ki je našel svoj počitek v Kamniku, pa ti bo v svojih pesmih odkril prav isto resnico in potrdil mojo besedo, da rod tistih, ki precejajo komarje in požirajo velblode, še vedno živi. In ta rod stika ravno po naših kongregacijah in po drugih verskih organizacijah z najnatančnejšim drobnogledom za mušicami in komarčki in jih v stokrat povečani obliki pošilja med svet, kajpada sebi in svojim v tolažbo. S kamenjem po drugih! Drugi naj bodo črni in umazani, samo da je čist in opran posebno tiste sorte svet, ki se rad ponaša, da je »iz boljših krogov«.

O, Meta, kam sva zašla!

Nič! Prav je, da sva tudi to povedala. Sebi in svojim zapiši v spominsko knjigo: »Bodite trezne in čujte, ker svet, vaš vidni in vedni nasprotnik, preži na vas kakor lačen lev in išče, ko ga bi počrnil.«

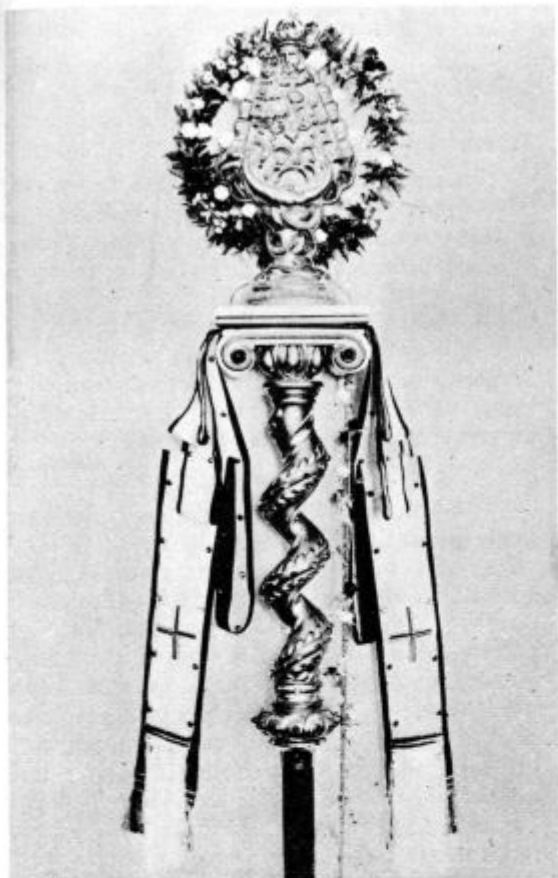
Ti, prvak apostolov, mi pa ne zameri, če sem tvoje besede malo drugače zasukal. Če bi bil ti še danes na svetu, bi storil enako.

»Toda Meta, ti postajaš nervozna, nepečakana. Z vsemi drugimi se menim, tebe pa puščam v negotovosti.«

»Smrtnih grehov res, da ne delaš,« mi slovesno zatrjuješ, »toda ni še vse tako, kakor bi rada in ni vse tako, kakor te katekizem uči. Tisto hudo nagnjenje...«

»Že razumem, že razumem. Ni še ukročeno, hočeš reči, še divja, še ti dela nevarnosti. In kakor druga Katarina Sienska bi rada vedela, kaj je z Jezusom, kaj je z njegovo milostjo, kaj z njegovo pomočjo.«

»Kar zadeli ste! Kakor bi brali moje misli.«

Profi. Plecnik Prapor kongregacije Marije Pomočnice za gospé pri sv. Jožefu v Ljubljani

»Povedal ti bom, kakor mislim, da bo prav. Saj si že bila o velikonočnih dneh pri pasijonu.«

»Saj ga imam tudi v molitveniku.«

»No, vidiš! Toliko bolje. Tam bereš popisano tisto divje kričanje judovskih množic: »Proč, proč, križaj ga!«

»Vselej me mrzaz strese, kadar vas slišim te besede brati. S'rašne so, grozne so.«

»In vendar jih svet še danes v raznih oblikah ponavlja.«

»Bog se nas usmili!«

»Ne trdim, da bi bila tudi ti med njimi. Iz naših vrst bi sploh nobeden ne smel biti. Kdor bi bil, bi bil vreden naslednik nevrednega apostola izdajalca. Fej! Niti ne imenujem ti ga ne. Zoprno mi je njegovo ime.«

Skoda, da se na papirju ne morem odkašljati, sicer bi sedajle prav pošteno pljunil na njegov spomin. Toda že slišim božjo usmiljenost govoriti: »Ne sodite, in ne boste sojeni; ne pogublajte, in ne boste pogubljeni; odpuščajte, in odpuščeno vam bo.« Naj bo!

»Ampak, Meta, veš komu bi pa prišpodbil mnogokrat in v mnogoterih ozirih

nas, katoličane, pa tudi nas, ki se ponašamo, da se zbiramo pod ponosnim praporom nebeške Matere in včasih morebiti nehotе, ne namenoma, ampak vendar preveč in predrzno v ta prapor zaupamo!«

»Komu pač? Radovedna sem.«

»Tistim trem, ki so na Oljiski gori spali.«

»Torej Petru, Jakobu in Janezu?«

»Prav tem trem.«

»Pa to so bili vendar dobri ljudje.«

»Vsekakor. Peter! Sam ogenj ga je bil do Kristusa. Janez! Sama tiha ljubezen. In Jakob? Ali ni bil pripravljen s svojim bratom — ali veš, kako mu je bilo ime? — ali ni bil pripravljen, pravim, priklicati ogenj z neba, da bi bil z njim končal siromašno samarijsko vas, ker ni hotela dati prenočišča njegovemu Gospodu?«

»Kar občudujem jih.«

»Tam na obronkih Oljiske gore pa vsi trije tako brezskrbno spe... Občudovanja vredna brezskrbnost!«

»Trudni so bili.«

»Dobro jih zagovarjaš. No, pa saj tudi evangelij podobno govori.«

»Vidite, da nekaj vem.«

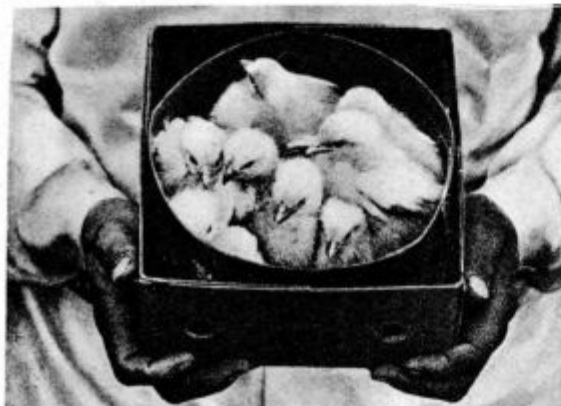
»Čisto prav. Kar znaš, lahko prodaš. Pa še to povej, v čem smo jim mi podobni?«

»Rekla bi, pa me je sram.«

»Bom moral pa jaz povedati. Svet Kristusu nasprotuje s tem, da ga kar povsod prezira in odklanja, mi pa s tem, da smo preveč zaspani. Vse delo hočemo Kristusu naprtiti. On naj dela za nas, mi pa ničesar.«

»Saj on bolje zna. In vsemogočen je.«

»Vse res. Ampak on hoče, da mi tudi delamo, da se mi tudi prizadevamo. Ne na svojo pest, ampak v tesni zvezi z njim. V znani primeri o vinski trti in o mladikah je to dovolj jasno povedal.«

»Toda ne gre in ne gre. Poskušam, pa ne morem.«

»Začeti ne znaš. To bo tisto.«

Debelo je pogledala. Skoro neverjetno.

»Začeti ne znaš, ponavljam še enkrat. Ti bi najraje z enim mahom vse dosegla. Potem pa mirno živela in uživala sadove svojega enkratnega truda. Kakor je to na prvi pogled lepo, po božji volji to ni. Življenje, tudi duhovno življenje ni in ne sme biti nekaj mrtvega, nekaj okostenelega; življenje mora biti delovanje, valovanje, gibanje. Ne kar tjavendan, kar na slepo, ampak po stalno določenem načrtu.«

»Ko bi človek znal napraviti ta načrt!«

»V primeri ti povem. Če hočeš podreti hrast, mu ne boš šla najprvo rezat vrha, mu ne boš odsekala najprvo vej, ampak deblo mu boš izpodžagala, pa bo padlo vse drevo naenkrat na tla. Nato mu boš veje z lahkoto in brez večje nevarnosti obsekala. Zdaj pa obrnimo to misel sami nase. Prvo je: sami sebe moramo dobro poznati. Ne po imenu, ne po postavi in po hoji, pač pa svoje dobre in slabe lastnosti. Dobre bomo gojili, s slabimi bomo pa naredili kakor s hrastom. Glavna napaka mora pasti prva, druge, manjše bodo šle potem z lahkoto.«

»Glavna napaka, hm! Težko jo bo najti.«

»Ni take težave. Samo lagati ne smemo sami sebi. Kolnem, — pa drugi tudi kolnejo; lažem, — ah, saj to ni nič; v slabo tovarišijo hodim, — kaj pa je to, če sem malo bolj vesela; — opravljam, saj moram nekaj govoriti... Vidiš, tako govore tisti, ki sami sebe varajo.«

»Kako bom pa jaz govorila?«

»Ne vem. Tako ne smeš, da bi sama sebe varala.«

»Teško je to delo; kdo ga more zmagati!«

»Vidiš, sedaj si pa dala besedo od sebe. To je pa drugačna beseda. Beseda malodušnosti. To besedo jih tudi veliko govori. Ne morem. — Ne gre. — Kdaj bo pa konec! — Nimam časa... Podobno govori malodušnost.«

»Ali še kaj veste?«

»O, še, še! Zelo nevarna je tudi beseda površne brezbriznosti. In spet jih je dosti, ki jo znajo govoriti. Vse obljubi, vse hoče storiti, trdni sklepi pa drže komaj do cerkvenih vrat. Precej oblečemo spet starega človeka. V cerkvi Kristusov, zunaj cerkve pa — — —«

Obstala je. Delo se ji je zdelo preteško. Skoro kakor pot na visoko, ne lahko

dostopno goro. Ali naj omaga? Veliko jih je že omagalo; hoteli so zmagati brez Kristusa ali pa niti začeli niso.

»No, kako bo?«

»Bomo videli.«

»Nič premišljevat! Kar odločiti! Glavni cilj našega življenja bodi sodelovanje z milostjo. Kristus v sv. obhajilu nam daje dovolj milosti. Izrabimo jih. Kristus in mi — vedno skupaj, vedno sodelujoč, nikdar obupavajoč, in dovršili bomo veliko delo.«

»Z Bogom!«

Meta je odšla. Ali ji bo ta pogovor kaj koristil. Ali bo spoznala, kaj se pravi: Kristus in mi vedno skupaj! Bog hoče tako; tudi mi moramo hoteti.

Upajmo...

Jangec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Pomlad je to leto prihajala premišljeno. Ogletovala se je skrivaj na vse strani, ali misli zima zares oditi, ali se le dela tako. Kolikokrat se je pomladno cvetje že veselilo sonca in zraka, drugi dan pa je ležalo mrtvo na tleh!

Vetrnice niso bile več v strahu. V vseh vejah je ujkalo. Martinček se je sončil slednji dan po nekaj ur. Novo veselje nad življenjem je kllilo vsepovsod.

Hedvika pa je posedala na klopi svojega gozdnega paradiža, sklepala roke in bridko jokala. Pomlad ji je bila ugrabila vse veselje. Pust in prazen je bil svet vsenaokrog, svet, ki se ji je dosihmal zdel tako bleščeč.

Zdaj vendar mora povedati resnico in ta resnica je težka na cente, težka, da jo bo strla; zakaj obremenjuje jo sramota.

Karel je tolažil deklico in ji obetal, da uredi vse, kakor zahtevata čast in poštenje. Prihodnjo nedeljo bo govoril z očetom in v kratkem se poročita. Živa duša ne izve ničesar, nobene sramote ji ne bo treba nositi, saj mu je obljubljena služba v drugem kraju. Tedaj je bila Hedvika zadovoljna in nov občutljaj sreče se ji je budil v srcu, če bi ji tega ne bilo treba prikrivati!

Nedelja je prišla. Oče je bil doma. Hedvika je čakala, kdaj pride Karel in srce ji je kovalo. Poznala je očeta in vedela, kako bo

hud. Kolikokrat pa se je ozrla tja čez proti veliki hruški, ki je kakor na straži čuvala izhod iz gozda, vselej je morala obrniti proč neučakljive oči. Nikogar ni bilo. Pekoč strah ji je vstajal v duši, ko se je začelo večeriti in rešenika iz sile in sramote ni bilo od nikoder. Jo je zapustil? Se odvrnil od nje, ki je zastran njega prišla v zadrego? Strahoviti dvomi so jo mučili vso dolgo noč.

Drugi dan je Hedvika vstala s prihajajočim jutrom kakor iz hude bolezn. Vsa trudna in revna je prišla za gospodinjsko delo. Zunaj so vriskali škrjanci, žvižgali ščinkovci in grulili golobje ter se radovali krasnega pomladanskega dne. Bratje so krmili konje, kajti danes bodo obdelovali veliko njivo, Prilesnico; sejali bodo ječmen.

Ko so pojedli okisano juho, so napregli. Bratje so vzeli konje, oče je stopal za jarmom brezastih volov. Voli so mu bili ljubši, ker stopajo bolj lagodno kakor spešni konji. Doma sta ostali samo Hedvika in stara Marjeta.

Ob osmih je prišel poštni sel in prinesel časnik. Stara dekla ga je položila na belo pognjeno kmetsko mizo v hiši. Ko stopi Hedvika iz kuhinje v izbo in preleti novice, se zgrudi kakor mrtva na klop. Nože so ji odpovedale. Pogladi si plave lase s čela, si gre preko oči, da bi mogla bolje videti, se siloma vzdigne, kakor da hoče odgnati grozne sanje.

Ko pa vidi, da niso sanje, kar je brala v časniku, ko vidi v malo besedah črno na belem pred sabo, kakšna nesreča jo je zadela, se dekleta zruši kakor mrtva, presunljivo krične in udari z glavo ob mizo. Obraz pa ji obleži na onem mestu v časniku, kjer je bilo pisano:

Snoči se je na poti domov ponesrečil na Bukovškem klanecu g. Karel Novak, učitelj v Bukovici. Našli so ga mrtvega ob cestnem obronku. Kolo je bilo vse razbito. Gospoda, ki se je tako nenadoma ponesrečil, so poznali tudi širši krogi, ga čislali in ljubili kot izvrstnega pevca.

Prihitela je Marjeta in našla dekleta onesveščeno. Starka je tekala nekaj časa kakor brezumna sem in tja po hiši. Iskala je nekaj, pa ob strahu sama ni vedela, kaj. Slednjič vzame vrč vode, zajame vanj s prgiščem in pokropi Hedviko v zatilnik in jo stresa.

Polagoma se Hedvika zave. Ko je spet pri sebi in ji oči kakor nehote poiščejo kratko poročilo v listu, zavzdihne:

»O, da bi se ne bila nikdar prebudila!«

Nedopovedljiva bolest ji stresa mlado dušo. Ako bi bila videla, da prihaja nadnjo smrt, bi ji bilo lahko v primeri z vso to zmedo, ki ji zapleta dušo. Po dolgem spraševanju in prigovarjanju se nesrečnica osrči in pokaže na mesto v časniku.

V jerbaščku za šivanje poišče Marjeta naočnike, stegne daleč proč od sebe list in bere. Še enkrat prebere in potem dolgo gleda Hedviko. Pa medtem, ko ji počivajo oči zdaj na časniku zdaj na Hedviki ter misli in misli, se ji kmalu posveti, kako je oboje to v zvezi, in spozna, kako je dekletu pri srcu. Tudi sama je bila svoj čas mlada. Pred petdesetimi leti in nesrečna. Otrok ji je živel komaj osem tednov. Oče, »Črni Andrej« ga ni nikdar videl. Izginil je bil nekega dne za vselej. Prav tako, kakor da je umrl. Seveda je menila: Tako daleč se utegne izgubiti samo kakšna deklica, ne pa bogata dekleta, kaj šele taka, ki gre o nji govorica, da misli v samostan.

»Kaj sta se bila tako seznanila?«

»Brez njega bi ne mogla živeti. O Karel, pridi pome, pridi pome in ne daj, da bi me zapodili!« kliče obupajoč nesrečno dekleta.

Staro deklo je presunilo.

S široko razprtimi očmi je Marjeta zrla Hedviko, kakor da hoče pregledati njene skrivnosti. Potem stopi prav blizu nje, jo strese za rame in zakliče:

»Hedvika, da ti je umrl ženin, to ni tvoja edina bolečina! Ne, samo to ni tvoja edina nesreča. Hedvika, ali se hoče sramota vgnездiti v Laz? Hedvika, ne tajni ničesar, da ti morem pomagati in da moreva odvrniti še kaj hujšega?«

Strto dekleta ni tajilo ničesar.

Marjeta je tolažila in mirila Hedviko. Dekleta ni bilo za nobeno delo in se je umeknilo v svoj hram. Očetu in bratom se je dekleta izgovarjala, da se je Hedvika močno prehladila. Dedci se niso več dalje menili za vse to. Pokosili so, nakrmili konje in šli spet na njivo.

Proti večeru je Hedviki toliko odleglo, da je lahko opravila gospodinjsko delo.

Za pogrebom ni šla, saj bi ne bila mogla prenesti bremena, ki jo je trlo, ne da bi opazili ljudje.

Počasi se je plazilo poletje in čim dalje bolj so rasle skrbi, kaj bo. Čestokrat je Hedvika že kar mislila, stopiti pred očeta in mu vse odkriti; pa Marjeta jo je pregovorila, naj rajši vse zatihta, Skovala je koj nečeden načrt. Nikakor se ne sme razvedeti. Nikakor ne sme priti sramota nad hišo, nad kmeta in njegove sinove, nikdar in nikakor ne nad Hedviko samo!

Že med letom so ravnali s Hedviko kakor z bolehnim človekom. Nikogar ni bodlo v oči, če se je dekleta sem pa tja umeknila za dva ali tri dni, najmanj pa so opazili ob žetvi, ko so peli med žitom srpi od ranega jutra do pozne večera in so vozili visoko naložene, zibajoče se vozove v skednje.

Tako se je zgodilo neke noči, da se je Marjeta ukradla iz hiše, odbrzela skozi gozd in se podvzivala proti Makošam. Blizu vasi je konec ovsišča previdno položila skrbno zavito dete prav zraven steze, po kateri so morali skoraj priti žanjci v bližajočem se ranem jutru. Nihče ni opazil starke. Samo psi so jo čutili po dvoriščih, da so zalajali v daljavi. Do prvega jutrnjega svita je ostala dekleta pri otroku, ki je sladko spavajoč pričakoval svoje usode na tem svetu; potem je pohitela domov. Da je izobčeno malo bitje slutilo, kakšna bo njegova bližnja bodočnost, bi bilo nemara ječalo in jokalo. Lisice v bližnjem gozdu bi ga bile slišale in ga otele hude usode najdenčkov.

Mati pa je ležala bolna in medla v svoji kamrici. Samo kratek časek je smela gledati svoje dete, samo kratek časek ga je milovala in poljubljala; potem ga je izročila v negotovo usodo, ker ni imela poguma, da bi se ponižno priznala za mater in vzela nase tovor, ki si ga je sama navezala. Ihteč je skrila glavo v podzglavnik, ko ji je Marjeta vzela dragoceni zaklad in se odplazila kakor tat in ji uropala mala usta, ki bodo kmalu jecljala »mami« kakih tuji, neusmiljeni ženski, ne pa njej.

Cela večnost se ji je zdela, preden se je Marjeta spet priplazila skozi hlevna vrata v hišo.

Komaj sta ženski prebili ure, preden sta izvedeli, da so Makošarji našli otroka, ga

krstili za Janka, in ker je bil skrit v ovsišču, mu dali priimek Ovsenik.

Čez nekaj dni je mlada mati okrevala. Nihče ni slutil, da bi bil Jangec Ovsenik, ki ga zreja Cila, Hedvikin sin.

Minilo je poldruho leto in Hedvika se je možila na Zoranovo domačijo v Makoše. Vedno se je v srcu veselila in vedno jo je skelela rana, da je blizu otroka, ki se mu je bila odpovedala. Čestokrat je prišla mlada kmetica k Cili, ji prinesla kakšno malo delo ali živeža, samo da je videla Janka in ga skrivaj pobožala, kadar ji je Cila obrnila hrbet. Sele ko je mala Tilka prišla na svet, je laže pozabljala na Janka.

Zdaj pa je vzel mož Janka k hiši. Zdaj ga ima mati vedno pri sebi, njega in Tilko;

oba sta ji rodna otroka in vendar mora biti do njega samo kakor do pastirčka. Kar vsa se zmede, kadar se zmisli in si predstavi, kaj bi bilo, ako bi jo kdaj premagala sveta materinska ljubezen, da bi objela plavolasega dečka, ga stisnila na srce in morala reči pred vsem svetom: To je moj otrok, zares moj rojeni otrok!

Kaj bi si le mislili ljudje in mož?

Ne bi to pretrgalo nove vezi?

Ali ji to ne bi zopet vzelo Janka in ga iznova pahnilo med tuje ljudi?

Tako si je mati delala silo, da je imela vsaj malo radosti nad Jankom, ko se ji je že razbila velika materinska sreča.

(Nadaljevanje.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Stoletnico rojstva papeža Pija X. bodo praznovali 2. junija t. l. slovesno predvsem v rojstnem kraju Riese. Že zadnje čase je obiskalo rodno hišico na tisoče vernih romarjev. V Riese bodo za stoletnico postavili svojemu velikemu rojaku lep spomenik. Svetniški proces glede Pija X. je domalega že zaključen.

Vladarska leta Kristusovih namestnikov v sveti Cerkev. Sveti Peter, prvi papež, je bival kot rimski škof v Rimu 25 let, 2 meseca in 7 dni. Nato je minilo skoraj 18 stoletij, preden je še en njegov naslednik dosegel tako dolgo papeževanje. Zato je nastalo reklo: »Non videbis annos Petri — Petrovih let ne boš videl.« Papež Pij IX. je ovrigel to pravilo, saj je vladal 31 let, 7 mesecev in 22 dni. Tudi Leon XIII. je prekosil sv. Petra, četudi samo za nekaj mesecev. Vodil je krmilo Petrove ladje, svete Cerkve, 25 let, 5 mesecev. V vrsti najdaljših pontifikatov je. Vrban VIII. (20 let); preživel je vse kardinale, ki so ga volili; imenoval je 74 novih kardinalov. Pij X. je bil na prestolu sv. Petra 11 let, 16 dni; Benedikt XV., ki je med svetovno vojno umrl, 7 let, 4 mesece, 20 dni. Takih papežev, ki te največje časti niti eno celo leto niso uživali, je bilo 39. Manj ko po en mesec je vodilo sveto Cerkev 9 papežev. Najmanj časa so pa vladali: papež Celestin IV. (17 dni), Vrban VII. (13 dni), Stefan II., ki je umrl 3. dan po kronanju.

Na Oljiski gori pri Jeruzalemu so začeli zidati novo zaobljubljeno cerkev vseh narodnosti za mir med narodi. Zaobljubo je napravil leta 1917 nadškof v Toulouse na Francoskem, odobril jo je pa še papež Benedikt XV. Novo svetišče se bo dvigalo vprav na mestu, kjer

je stala bazilika, ki jo je bila dala sezidati sveta Helena.

Osirotela je zopet berlinska škofija. Dr. Nikolaj Bares, ki je pred 2 letoma prevzel težko službo katoliškega škofa sredi največjega protestantskega mesta, je nagloma umrl. O priliki papeške slavnosti je imel še presrčen nagovor. Poročilo pravi: »Ob sklepu (zunanje svečanosti) je nastopil škof Bares, ki je — kakor zna samo on — z ognjevito zgovornostjo in s plamenom svoje škofovske vneme, navdušil vso velikansko množico.« — Berlinski katoličani — do 400.000 jih je — so izgubili neustrašnega zagovornika pravic katoliške Cerkve, ki je bil prav v sedanjih težkih časih v Nemčiji na svojem mestu.

Od oficirja do škofa. Sedanji škof Ferrando iz Krišnaagarja v Indiji je bil svoj čas infanterijski častnik v italijanski armadi. Udeležil se je svetovne vojne kot stotnik. Po končani vojni je pa prosil za sprejem k salezijancem in bil leta 1921 za mašnika posvečen. Nato je bil več let prefekt in predstojnik salezijanskega zavoda v Rimu. Nedavno je pa prejel škofovsko posvečenje in nastopil svojo službo v Krišnaagarju, pozdravljen od ljudstva in oblasti.

Sam je priznal. Na Dunaju je nameravala skupina treh komunistov razrušiti in razstreliti v Ottakringu oltar, kjer je na praznik sv. Reš. Telesa blagoslov. Hudobna namera se je ponesečila, ker se je razstrelna snov prezgodaj vnela in je glavnemu krivcu obe roki odtrgala. Na smrtni postelji v bolnišnici je sam priznal in objokoval svojo hudobijo. Slučaj — ali kazen?

Pogum imajo. V novi korporativni zbornici na Portugalskem je bila kot prvi predlog stavljen zahteva, da se zakonito prepovedo vse tajne družbe, torej tudi framasonске lože. Predlog je utemeljeval poslanec Jožef Cabral; našteval je vsa zla, ki jih povzroča framasonstvo. Tudi v Švici se pripravljajo narodovo glasovanje proti framasonom. Spoznavanje prihaja. Počasi se prepričujejo tudi širši sloji, kje je gnezdišče vsega protiverskega pokreta. V to gnezdišče silijo danes zlasti ljudje, ki so Cerkvi hrbet obrnili, na drugi strani pa hočejo po tej tajni organizaciji splezati kvišku do mastnih služb. Prej imenovani portugalski poslanec Cabral zahteva v svojem predlogu, da ne sme nihče biti sprejet v državno službo, če poprej ne izjavi, da ne pripada nobeni tajni družbi. Sedanji uradniki pa bi morali podpisati enako izjavo tekom enega meseca.

Stiska ga je prisilila. Mehiški Neron, protikatoliški tiran, žid — general Calles, je bil nedavno operiran in sicer v bolnišnici svetega Vincenca v Los Angelesu (Zjed. države). Calles je zahteval, da bi šef-zdravnik tega zavoda, ki ga vodijo usmiljene sestre, došel v Mehiko, pa mu ni vedlo. Moral se je odpraviti v spremstvu dveh zdravnikov v Los Angeles. V sobi, kjer je bil operiran, je bilo več verskih slik, nasproti na steni je pa visel križ. Kaj, če se niso v onih trenutkih pred njim v duhu vrstile osebe, kakor Pro, Joahim Silvo, Manuel Mergare, Juniper Vero, Humild Martinez in toliko drugih, ki so jih Callesovi ljudje pobili radi vere!

Bo podobno tudi pri nas. † berlinski škof je za prosvetni teden, ki so ga priredili katoličani, glede alkoholnega vprašanja zapisal tole: »Že leta in leta se borimo zoper to nesrečo, in po pravici. Saj je alkohol slej ko prej nevarnost za ves narod, nevarnost za njega gospodarski, zdravstveni in нравni dobrobit. Kako alkohol gospodari in uničuje, o tem bi lahko pravile bolnišnice, sodne dvorane, uničena človeška bitja, ugonobljene družine... Človek bi sodil, da bodo leta stiske stregnila človeški rod...; toda zadnji podatki kažejo drugačno sliko, ki je skrajno neprikupna. Poraba alkohola raste — in kar je najhuje — z njo pa tudi kazniva dejanja in nezgode. In še najbolj žalostno je dejstvo, da se ta kuga oprijemlje mladine, ki gazi v prejšnje hiranje in v nevarno kalužo... Škof pozdravlja, da se je borba zoper kralja alkohola iznova započela, da se ta demon zopet pokaže v pravi luči kot najnevarnejši sovražnik, lažnik in goljuf vsakega naroda.

Istočasno z našim Evharističnim kongresom se bodo zbrali v Pragi katoliški državljani iz Češkoslovaške, kjer je napovedan skupni katoliški shod. Kot pomenljiva skupna

manifestacija je na sporedu svečana pontifikalna služba božja na praškem Stadionu, pri kateri se bo prebral evangelij v vseh šestih jezikih udeležencev: v češkem, slovaškem, madjarskem, nemškem, rutenskem in poljskem.

Pravi katoličan — najzvestejši in najzanesljivejši državljan. Po glasovanju v Po-saarju za nemško državo, je imel škof Hudal v zavodu Anime v Rimu zahvalno službo božjo. Prišli so uradni zastopniki Nemčije, Avstrije in številni naseljenci nemške narodnosti. Škof Hudal je imel tudi cerkveni govor. S poudarkom je omenjal, kako so nemški katoličani zvesti državi, ljudstvu in veri. Še prav posebno je pa važen in splošno veljaven izrek, ki ga je navedel: »Pravi kristjan je obenem najzvestejši in najzanesljivejši državljan!«

Pristavil je še tole: »Prebivalstvo v Po-saarju je v tesni zvezi z duhovniki ondotne trierske in speyerske škofije. Zato lahko rečemo: Uspeh glasovanja je v prvi vrsti delo katolištva in katoliške zavesti, ki se v ljubezni do domovine in do naroda in do države ne da od nikogar prekositi.«

★

Ljubljanska škofija. V Mostah (predmestje Ljubljane) je nastavljen kot dušni pastir Mih. Jenko, doslej kaplan v Kamniku. Po-la-goma se bo tam zaokrožila in uredila samostojna župnija z novo cerkvijo sv. Družine, ki se zanjo že dalj časa nabirajo prispevki. Novega duhovnega pastirja so Moščani slovesno sprejeli. Prvi blagoslov so dobili v cerkvi na Karmelu. — Umrli je po mučni bolezni katehet osnovne šole v Mostah, France Bonač, bivši vojni kurat, ki je bil velik organizator in govornik pri združenju bojnikov iz svetovne vojne. Po njegovem prizadevanju so se shajali bivši udeleženci svetovne vojne vsako leto pri Materi božji na Brezjah, kjer je znal na svojstveni način razgibati njih srca in jih usmeriti na nebeško domovino. R. i. p.! — Nenadoma je smrt ugrabila zlatomašnika Iv. Vrhovnika, bivšega župnika trnoveškega v Ljubljani. 8. marca dopoldne je bil še zdrav, popoldne mu je jelo slabiti srce. Bil je previden in zvečer izdihnil. Pred 17 leti se je umaknil iz javnosti in živel kot upokojenec mirno in sam zase v svoji hišici, kjer se je še vedno bavil z zgodovino in pisateljevanjem. V življenju je bil znan kot navdušen Slovenec; v službi je bil vzor točnosti in umerjenosti. Naj počiva v miru!

V Dravljah pri Ljubljani se bo osnovala nova duhovnija v področju sedanje šentvidske župnije. Na novo ustanovljeno službeno mesto je bil postavljen šentvidski kaplan g. Mirko Bartel. Nova cerkev bo stala v bližini velike meščanske šole.

Lavantinska škofija je izgubila v nenadno umrlem dekanu Jožefu Krohnetu moža »silnega duha, vsestransko izobraženega duhovnika, izvrstnega govornika.« Pokojni je služboval 24 let kot župnik in dekan v Pod-sredi. Rojen je bil 1871 v Radečah pri Zidanem mostu. Mir njegovi duši! — V Veliki nedelji je dokončal pot življenja dekan Friderik Horvat. Ko je bil imenovan za konzistorijalnega svetnika, je bila v dekretu pohvaljena zlasti njegova dušnopastirska gorečnost in vzorno duhovniško življenje. Večni pokoj!

Goriški nadškof Margotti se je mudil početkom marca v Rimu. Bil je sprejet od svetega očeta Pija XI.

»Če bi bil oče...« Spokorjena in skesana sta umrla na vešalih 25. februarja t. l. v Mariboru znana obsojenca Lakner in Pančur. Zgrešila sta bila pravo pot in zašla v hudodelstvo vsled slabe vzgoje in družbe. Lakner je to sam priznal, ko je zvečer pred usmrtitvijo izpovedal, da ga je pokvarila slaba družba, kino in pohujšljivo branje. Izjavil je: »Če bi bil jaz oče, moji otroci ne bi smeli v kino in pazil bi, kaj bi dobili v roke za branje!«

MARIJINE DRUŽINE

Sp. šiška. Tudi 8. dec. 1934 smo obhajale praznik Brezmadežne zelo slovesno zlasti v cerkvi. Da pa naša Marijina kongregacija skrbi tudi za počteno razvedrilo, smo pokazale zvečer v polni samostanski dvorani z dobro pripravljeno igro »Izgubljena Marta«. Na splošno željo vseh smo jo ponovile še naslednjo nedeljo. Obakrat je bil gospod pisatelj sam med nami. Igra je polna zdravega humorja in zelo poučna. Takoj po prazniku so se vršile za nas duhovne vaje; vodil jih je dr. p. Roman Tominec. Govori so bili zelo srečno izbrani vprav za dobo, v kateri živimo. Hvaležnost hočemo pokazati predvsem s tem, da bomo izpolnjevale, kar nam je gospod pater priporočal.

Sad Marijanskega dela v naši kongregaciji je bil lansko leto odhod dveh zelo vnetih deklet k šolskim sestram. Vrtnarica Marija naj nam vsem izprosi stanovitnost v dobrem in obilo milosti za lepo življenje. M. B.

Ljubljana. — **Novi prapor kongregacije Marije Pomočnice za gospe pri oo. jezuitih.** Lepo dvodnevno slovesnost je obhajala tukajšnja kongregacija za gospe, ko si je letos v spomin na sveto leto in na Evhariistični kongres omislila nov prapor. Prapor je mojstrsko delo po zamislih vseučil. prof. Jožefa Plečnika, ki je postavil lepo baročno podobo Marije Pomočnice z Jezuškom na prestol, sloneč na podnožniku vrh vijugastega droga, obdan od belo-rdečih travok z resicami in z zlatovezenimi križi. Marija in Jezušček imata pozlačeni kroni z vložnimi dragimi kamni; ves prapor je

posut z 121 dragulji. Je torej že sam na sebi dragocenost. Rezbarska in zlatarska dela je izvršila tvrdka Božidar Pengov, kovinska pa tvrdki Kregar in Martinčič. — Za slovesnost je bila vsa kongregacijska kapela slovesno okrašena z belim in rdečim cvetjem, zelenjem, venci in girlandami. Na sopraznik Lurske M. B. je bilo skupno sv. obhajilo z nagovorom o pripravi. Drugi dan popoldne pa je bil slovesen shod in blagoslovitev prapora. Sveti obred je opravil knezoškof dr. Gregorij Rožman, ki je imel presrčen govor o pomenu prapora, kot znamenju zmagovitega boja, skupnosti, discipline in dobrotelčnosti.

K svečanosti so prišle tudi zastopnice drugih ženskih kongregacij pri oo. jezuitih, ki so ovile prapor s cveticami in izrekle svoja voščila. Nato se je razvila po občirni cerkvi sv. Jožefa dolga procesija z novim praporom. Najsvetejše je nosil prevzvišeni, članice, belooblečene deklice in asistenta pa so spremljali Najsvetejše z gorečimi svečami in prepevanjem Marijinih in evharističnih pesmi. Obletnice papeževega kronanja smo se spominjali s papeško himno in posebnimi molitvami. Le prehitro je minila lepa slovesnost, ki ostane v spominu vsem članicam. Kongregacija pa hrani odslej v svoji sredi dragocen znak združenja, ki ji bo kazal pot do najvišjih ciljev.

Ormož. Pravico imamo, da se tudi me kdaj oglasimo v našem glasilu »Bogoljubu«, saj ga rade beremo in širimo. Naša dekliška Marijina družba je namreč letos obhajala srebrni jubilej. Zapisnik tukajšnje kongregacije poroča sledeče: Dekliška Marijina družba v Ormožu je bila kanonično ustanovljena pod zavetjem »Brezmadežne Device Marije« in »Sv. Neže« od prevzv. g. knezoškofa dr. Mihaela Napotnika dne 28. dec. 1909 in pridružena kongregaciji »Prima primaria« v Rimu dne 11. januarja 1910. Prvi sprejem pa je bil na velikonočni ponedeljek, dne 4. aprila 1910. Ustanovitelj in prvi voditelj je bil takratni tukajšnji kaplan g. p. Kazimir Kosobud.

Po sklepu načelstva se je ta jubilej obhajal 8. decembra 1934 s cerkveno in izven-cerkveno proslavo.

Pred glavnim družbenim praznikom je bila devetdnevna na čast Brezmadežni z govorom o K. A. in s sv. mašo, ki se je med drugim darovala tudi za vse pokojne družbenice in za vse voditelje družbe. Družbenice so v iste namene darovale sv. obhajilo. Na praznik Brezmadežne je bilo med pozno sv. mašo, ki se je darovala v zahvalo za vse v 25. letih prejete dobrote in milosti, skupno sv. obhajilo družbenic. Popoldne je bil slovesen sprejem kandidatinj v družbo. Obrede sprejema desetih belooblečenih mladenk je izvršil tukajšnji žup-

nik č. g. p. Remigij Jereb, ki je imel tudi slavnostni cerkveni govor.

Po večernicah smo priredili versko akademijo v dvorani Kletarskega društva s pestrim sporedom. Nato je govoril g. župnik o pomenu Marijinih družb za današnji čas. Sledila je lepa igra v treh dejanjih: »Marijin otrok sem«.

V nas samih je ta jubilej utrdil sklep, da hočemo z vso vnemo delati za lastno posvečenje, pa tudi apostolsko se udeještvovali za zveličanje drugih, da pridemo »Po Mariji k Jezusu!«.

Kostanjevica. Kratko poročilo iz tukajšnje deklishe Marijine družbe: Po namenu Marijine družbe se je opravilo sedem sv. maš. Skupno

sv. obhajilo vsak mesec. V septembru smo obiskali Marijo Lurško v Rajhenburgu. Evharistični odsek je skrbel, da se je prejelo zadostilno sv. obhajilo prve petke in tretje nedelje v mesecu. V ta namen se je opravljala tudi molitvena ura vse večje praznike in tretje nedelje. Misijonski odsek je razpečeval misijonske tiskovine; dopisovalni je bil redno v pisni zvezi z odsotnimi članicami, dobrodelnici je zbiral prostovoljne prispevke za uboge. — Na praznik Brezmadežne je bilo sprejetih 17 novink. V bodočih mesecih hočemo vse delo posvetiti evharistični Ljubezni; naj nam ne bo nobena žrtev pretežka za našega Evharističnega Kralja, saj le žrtve rodijo uspehe.

III. EVHARISTIČNI KONGRES

28-30 JUNIJA 1935

»Novi čas ima nove grehe, velike grehe; najnevarnejši je pa nebrzdana želja po uživanju... Novi čas ima pa tudi nove milosti, velike milosti; največja milost novega časa je evharistično gibanje: Skrinja zaveze z Najsvetejšim na novem vozu! S svojo rastočo željo po uživanju nudi novi čas človeštvu kelih iz Babilona z opojnim vinom slasti; z evharističnim gibanjem nudi stara Cerkev modernemu človeku kelih zveličanja s krvjo Kristusovo...« (Kardinal dr. Faulhaber.) — Evharistični kongresi imajo tudi ta namen, da bi se predramili iz nevarnega grešnega spanja tudi vsi oni, ki jih je objel svetni duh in potegnil s seboj v vrtinec bogopozabnosti in boğoodtujenosti. Za te še prav posebno darujmo svoje molitve, da bodo našli pot k tabernaklju, k presveti Evharistiji.

Sprožila se je lepa misel, ki naj bi bila zlasti na korist vsem onim, katerih evharistično gibanje še ni zajelo. Po višinah in vrhovih, so daleč naokrog vidni, naj bi se postavili mogočni križi, kot zunanja pobuda na kongres in kot znaki evharističnega življenja med nami. Vsi drugi križi, znamenja in kapele pa naj bi se v tem evharističnem letu popravile, preuredile in obnovile, da bodo tudi tujcem pričale o naši vernosti in verski obnovi.

Med mladino raste zanimanje za kongres prav tako kakor med drugimi sloji. Ni dvoma, da bo evharistično vzgojeni in navdušeni mladi naraščaj še prav posebno po-

veličal evharistično praznovanje in dal vsej prireditvi privlačno obeležje.

Obleka sicer ni odločilna za udeležbo, kajti treba je uvaževati neljube gospodarske težkoče. Venar pa se je izrazila želja, da bi deklice imele po možnosti obleko svetle barve, kakor jo nosijo pri prvem sv. obhajilu ali pri birmi. Dečki pa naj bi prišli v temnih dolgih hlačah, v beli srajci s položenim ovratnikom in z ovratnico sinje (Marijine) barve. Suknjice bi nosili na roki. Pokrivala niso potrebna. To so — kakor rečeno — zunanosti, ki jih bo daleko nadkrilila notranja srčna priprava in ljubezen do Jezusa.

Na kongres vabijo posebni oglasi, ki so bili razposlani na vse strani naše domovine. Glavni kongresni plakat z razporedom vsega slavlja in s sliko Odrešenika in monstranco, ki jo nosita dva keruba, bo pa še prav živo in nazorno vabil povsod na praznik Zveličarjev. Tudi posebni znaki s podobno Kristusova Kralja bodo pravočasno izvršeni.

Misel na kongres je zajela in prešinila vse sloje; s tem vzporedno gre tudi delo za notranje prerčenje, kar pospešujejo razna predavanja in pobožnosti, zlasti duhovne vaje. Da bi se tudi dekliski svet čim temeljiteje pripravil, je izdalo vodstvo KA posebne osnutke za predavanja. Zbirka obdelava tole snov: 1. Dekle. 2. Dekle v družini. 3. Dekle v družbi. 4. Kaj da krščanstvo dekletu? 5. Mo-

derne nevarnosti za dekle. 6. Moderne nevarnosti za njeno nadnaravno življenje. 7. Verno dekle. 8. Evharistija — temelj vernosti. 9. Kaj Cerkev pričakuje od dekleta? 10. Katoliška akcija in dekle. 11. Lastnosti članice Katoliške

akcije. 12. Evharistično življenje apostolske članice. 13. Naloge Katoliške akcije in dekle. 14. Evharistični kongresi — zmagoslavje Kristusa. 15. Naš Evharistični kongres in naloga KA. (Knjižica se dobi: Tyrševa 46, Ljubljana.)

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški (Mt 5, 48). Prelep poziv, prelep ukaz, ki kliče kristjane na višine krščanskega življenja! Ze poganski modreci starega veka so to slutili, ko so učili, da je najlepša naloga dana človeku, da se prizadeva, Bogu postati podoben. Toda — ali je to sploh človeku mogoče doseči? Tu Stvarnik Bog, neskončno popoln, vsemogočen, vseveden, povsod pričujoč, tu ustvarjeni človek, ki ga je sama omejenost, nevednost, slabost, umazanost. Pa Zveličar je pokazal, kako naj kristjan posnema Stvarnika. Rekel je: »Bodite usmiljeni, kakor je tudi vaš Oče usmiljen!« (Lk 6, 36.) In sveti Janez Evangelist razlaga: »Bog je ljubezen« (1 Jan 4, 16). Potemtakem je z ljubeznijo mogoče človeku doseči, da je podoben Bogu. Ljubezen, ki je v Bogu, pa se javlja kot dobrotljivost, kot velikodušnost, kot ljudomilost, kot darežljivost, kot usmiljenost, kot potrpljivost; — dobrotljiv, velikodušen, ljudomil, darežljiv, more z božjo pomočjo biti tudi človek. V tem torej moremo in moramo posnemati svojega Stvarnika. Še več! Kristjan, ki ima sveto ljubezen - caritas —, je deležen — uče bogoznanci —, v nečem tudi drugih božjih lastnosti. Bog je vsemogočen, storiti more vse, kar hoče — ali sveta ljubezen ne ostvarja pogosto čudo velika dela? Bog je vseveden, vé vse, tudi najskrivnejše misli — ali sveta ljubezen ni često čudovito bistrovida, iznajdljiva in z lahkoto razbira tajne želje v bližnjiku? Bog je povsod pričujoč — ali sveta ljubezen ne teka neutrudno, vedno pripravljena pomagati, od kraja v kraj, od človeka do človeka? Zato velja: »Bodimo posnemovavci božji in hodimo v ljubezni!« (Molitev na praznik presvetelega Srca Jezusovega.)

Za mladino! Škofijsko društvo za varstvo sirot (Marijanišče, Poljanska cesta 28) je imelo dne 8. febr. t. l. občni zbor, ki je pokazal, da društvo navzlic splošni gospodarski tiski dokaj krepko deluje. Velikodušni dobrotniki so z izdatnimi prispevki spet pomogli, da se je moglo vzdržati v zavetišču sv. Jožefa v Št. Vidu n. Ljubljano 40 gojencev, med njimi znatno število popolnoma brezplačno. Gojenci obiskujejo osnovno narodno šolo in meščansko v Št. Vidu. Od ustanovitve zavoda je bilo v zavetišču 349 otrok; izmed 312 gojencev, ki so zapustili zavod, so jih 56 sprejele poštene družine, 209 so jih sprejeli svojci, 43 jih je vsto-

pilo v druge zavode, 4 so umrli. Zavod je prejel precej darov v živilih, v gotovini je izdal za vzdrževanje l. 1934: 79.913 Din 80 p. Nadaljnji obstoj in podvig pa prej ko slej sloni na blagohotnosti in požrtvovalnosti blagih dobrotnikov, ki jim Bog stoterno poplačaj preskušano zvestobo!

RAZNO

Častilci sv. Jožefa in vsi, ki ste pri krstu prejeli variha svete Družine za svojega zaščitnika, se ne boste zadovoljili zgolj s kakšno pobožnostjo na čast svojemu patronu, marveč se boste hoteli po možnosti priporočiti za srečno zadnjo uro tudi s primernim darom. Vse te opozarjamo na revno cerkev sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru. Predstojništvo je sporočilo, da želi popraviti to borno svetišče znotraj in zunaj. Doslej so se darovi obrnili za prenovitev zvonika. Za vsak tudi najmanjši dar že vnaprej: Bog poplačaj stotero!

K sliki: sv. Magdalena pri Jezusovem grobu. Angel kaže prazen grob. Slika se nahaja v ljubljanski stolnici kot freska, v kapeli svete Magdalene, t. j. v prvi kapeli na listni strani spodaj pri vhodu. Naslikal jo je Julij Quaglio, ko je delal l. 1723 v Ljubljani. V. S.

Duhovne vaje za može se bodo v Domu d. v. pri Sv. Jožefu nad Celjem pričele v četrtek 11. aprila. Pričetek ob 6 zvečer. Vzdrževalnina 75 za vse dni.

Mala Loka. D. vaje za dekleta, bodo od 13. do 17. aprila, za žene pa od 6. do 10. aprila. Priglasite se pravočasno na naslov: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, pošta Domžale.**

DOBRE KNJIGE

Za skupno molitev liturgične maše. Liturgičnemu gibanju za skupno molitev svete maše je različnost teksta v raznih izdajah velika ovira; zato je bil potreben ukaz za enotno besedilo v prihodnjih izdajah. Uspešen prihodnji razvoj je omogočen, toda prehod je težak, ker ljudje ne bodo kmalu dobili novih izdaj z ukazanim besedilom. Da se ljudje obvarujejo stroškov za nove knjige in da novo besedilo pride vernikom v roke čimprej, je škofijski ordinariat ljubljanski izdal besedilo posebej v drobnih zvezkih, ki naj se vložijo v molitvenike. Dobi se:

A. Vložek v velikosti malega molitvenika »Pri Jezusu« z naslovom: »Sveta maša, kakor jo moli Cerkev na praznik Srca Jezusovega. Iz osmega natisa: Pri Jezusu.« Ukazana je enotnost samo za besedilo iz »Ordo missae«, s tem pa, da so vmes vložene tudi mo-

litve za določeni praznik in označene kot lastne molitve za tisti praznik, se vernikom najlaglje omogoči pregled, kako naj se molitve ob drugih praznikih vkladajo. — Zvezek v tej obliki je širok 70 mm, visok 112 mm, strani ima 48. Cena 50 par.

B. Isti vložek v lepem kartonu stane 1 Din.

C. Vložek v velikosti molitvenika »Večno življenje« ima širino 77 mm, višino 122 mm. V tej izdaji so poleg slovenskega besedila natisnjene tudi latinsko vse tiste molitve, ki jih potrebujejo cerkveni služabniki za odgovore v liturgičnem jeziku in vse molitve, katere se v peti maši pejejo. Naslov je: »Sveta maša, kakor jo moli Cerkev na praznik Srca Jezusovega. Iz devetega natisa molitvenika Večno življenje.« Dobi se samo v kartonu, stane 1,25 Din.

D. Pesmarica iz Večnega življenja z naslovom: »Sveta maša in pesmi«. Da bo moglo vse ljudstvo za kar najnižji strošek dobiti v roke novo besedilo liturgične maše in pesmi za ljudsko petje, je posebej izšla knjižica s 128 stranmi; velikost kakor zgoraj vložek C, debelina pa 5 mm.

Cena knjižici v kartonu 2,50 Din. Kdor si pa želi knjižico z zlato obrezo in trakom, vezano v pegamoidu — jo more dobiti za 9 Din.

E. Sveta maša in pesmi — kakor pod D, pa vezano v celo platno stane 5 Din.

Pastirska poslanica dr. J. Srebrniča — škofa na Krku — za postni čas (1935) obravnava kongresu primerno snov o evharističnem gibanju, o dekretih glede pogostnega in pričasnega sv. obhajila, o evharistični vzgoji mladine, o pomenu svete Evharistije za naš mladinski naraščaj. Obseg 29 strani 8°.

Velikonočni odpevi pri lavretanskih litanijah. Prof. Matija Tomc je uglašil (1933) 6 odpevov za velikonočno dobo, in sicer na besedilo g. Gr. Mali-ja. Torej oboje novo! (Pri II. pogrešamo vzklika »Aleluja«.) Radi imamo, da so odpevi cerkvenemu času primerni, zato naj bi cerkveni zborovodje segli tudi po tej čedni in lahki zbirki, saj stane samo 2 Din. Dobi se v Jugoslov. knjigarni in pri skladatelju v Št. Vidu. Opomnimo, da pade letos ves majnik v velikonočno dobo.

Odpustki za mesec april

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Benedikt Filadelfski. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) istim kakor 23. dan.

5. Petek, prvi v mesecu. Sv. Julijana. P. o.: a) vsem vernikom, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa dvakrat pod pogoji kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu; tiha. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. Zalostne M. b. s črnim škapulirjem.

12. Petek. Marija sedem žalosti. P. o.: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. žalostne M. b. s črnim škapulirjem; c) udom br. za duše v vica; d) udom br. sv. Družine; e) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; f) istim kot 23. dan.

14. Cvetna nedelja. Tretjerednikom v. o. danes in vsak dan Velikega tedna.

16. Torek. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so danes postavno zadržani.

18. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkva; glej »Opombo« k 31. marcu; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. Zakrament; c) tistim, ki danes ali jutri obišejo »božji grob« in molijo po namenu sv. očeta; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom br. sv. Družine. Kakor za vse odpustke, velja tudi za odpustke Velikega tedna, da se morejo sveti zakramenti prejeti v vsej osminí.

19. Veliki petek. Kdor danes popoldne od treh naprej ali jutri do 11 dopoldne žalostni M. b. vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k obhajilu. P. o. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

21. Nedelja. Velika noč. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkva; glej spodaj »Opombo«; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmelske Matere b. v bratovski ali župni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine; i) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Tretjeredn. v. o.

Opomba. Odpustke rimskih postajnih cerkva morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnejša Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; f) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obišejo tolikrat, kakor da jih je pet; g) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če odmolijo 7 očenašev in 7 zdravam. po namenu sv. očeta; h) oni, ki nosijo višnjevi škapulir, v takih cerkvi, v kateri je Marijin oltar; i) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali župni cerkvi; j) udje br. za duše v vica, v bratovski ali župni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave postajne cerkve v Rimu.

23. Torek. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

24. Sreda. Sv. Fidel. P. o. istim kakor včeraj.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Bl. Lukezij. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 23. dan.

Cenj. naročnike in dopisnike prosimo potrpljenja. Ker smo uvrstili več za ta čas važnih člankov, je zopet zmanjkalo prostora zlasti za odgovore i. dr. — Vsem, ki nas združuje »Bogoljub«, obilo milosti v velikonočnih dnehi! — Uredništvo.

Mala tableta z velikim učinkom nosi vedno BAYER-jev križ!

ASPIRIN

proti vsem bolečinam in boleznim, ki izhajajo iz prehlada.

Oglas je reg. pod S. Br. 23762 od 19. XI. 1924.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri.

Novе vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

KARITAS

zavaruje

posmrtnino

Za vsa izplačila jamči

Vzajemna zavarovalnica

v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

All se hočete svojega **revmatizma, protina** osvoboditi?

Trganje in zbadanje po udih in sklepih, otekli udje, skrivljene roke in noge, trganje, zbadanje in ščipanje po raznih delih telesa, pa tudi slabost oči so čisto posledica revmatizma in bolečin v kosteh, katere je treba odpraviti, ker se sicer bolečine še stopnjujejo.

Nudim Vam

sredstvo, ki razkraja sečno kislino, pospešuje izmeno snovi in izločevanje

domače zdravljenje s pitjem

Sredstvo je umetno pripravljeno strogo po naravi iz čudovitega zdravilnega vreca, ki ga je podarila dobra mati narava.

Pišite mi takoj in dobili boste povsem zastonj poučno razpravo.

Poštno zbiralno mesto:

Ernst Pasternack, Berlin S. O.,

Michaalkirchplatz Nr. 13, Abt. H. 305

To morajo zdržati Vaši zobje:

36 ur čiščenja zob!

V teku enega leta čistite toliko ur Vaše zobe – koliko šele v celem Vašem življenju! Ali se torej ne mora storiti vse, da bo čiščenje zob čim prizanesljivejše?

3 PREDNOSTI

jamčijo za Sargov Kalodont:

1. blaga pena specialnega ustnega mila temeljito čisti zobe tudi tam, kamor ne doseže ščetka.
2. izredno fina sestavina prizanesljivo čisti zobno sklenino.
3. sulforicin-oleat Dra Bräunlich odpravi polagoma nevarni zobni kamen in prepreči, da se ne naredi drug.

ZATO VZEMI

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

DOMAČI IZDELEK